

Στις άλλες σελίδες

- ΠΕΡΣΙΑ - ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ
- ΕΡΕΥΝΑ: ΞΕΝΟΔΟΧΟ Υ ΠΑΛΛΗΛΟΙ
- ΤΑ ΒΑΘΥΤΕΡΑ ΑΙΤΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΓΡΑΦΩΝ
- ΣΥΖΗΤΗΣΗ: ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΔΕΚ
- ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΓΩΝΑΣ Το μήνυμα του Ιούλη ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΔΕΞΙΑ

Διακήρυξη Σ.Κ. ΕΔΕΚ (ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ)

Όπως κάθε Ιούλη εδώ και επτά χρόνια ο κυπριακός λαός θυμάται τον Ιούλη του 74 με συγκεντρώσεις, διακηρύξεις και υποσχέσεις για αγώνα. Εφημερίδες, κόμματα και οργανώσεις αφιερώνουν πολλές παραγράφους στο πραξικόπημα, την εισβολή, την αντίσταση, καταδικάζουν την χούντα που έκαμε το πραξικόπημα και την Τουρκία που έκαμε την εισβολή.

Πέρα όμως από την εύκολη καταδίκη των άμεσων υπευθύνων για την τραγωδία του 74 πολύ λιγότερο σοβαρή προσέγγιση του θέματος υπάρχει. Πολύ λιγότερη ανάλυση των συνθηκών που έκαμαν δυνατή την εκδήλωση και επιτυχία του πραξικοπήματος, σχεδόν κανένα προβληματισμό για τους λόγους που μια δράκα αξιωματικοί και μια ελάχιστη μειοψηφία του κυπριακού λαού κατάφεραν να τα βάλουν με την τεράστια πλειοψηφία και να επι-

κρατήσουν. Πολύ λιγότερο ακόμα για το γεγονός ότι η Τουρκική εισβολή είχε την υποστήριξη ουσιαστικά ολόκληρου του Τουρκοκυπριακού πληθυσμού του νησιού.

Για την αριστερά, τα γεγονότα του Ιούλη του 74 θάπρεπε να αποτελέσουν αντικείμενο σοβαρής ανάλυσης και προβληματισμού, μια αφετηρία αυτοκριτικής για την πολιτική που ακολουθήθηκε μέχρι τότε. Γιατί από όποια σκοπιά κι αν ιδωθούν το πραξικόπημα και η εισβολή αποτελούν την πιο σοβαρή ήττα του Κυπριακού λαού γενικά και της αριστεράς ειδικά.

Το ΑΚΕΛ σε ολη σχεδόν την περίοδο που προηγήθηκε του πραξικοπήματος ακολούθησε μια πολιτική υποχωρήσεων απέναντι στην αστική τάξη: μειωμένη παρουσία στη βουλή, συνεργασία με τη δεξιά, συγκράτηση των διεκδικήσεων της εργατικής τα-

ξης, απεριόριστη υποστήριξη στην Κυβέρνηση. Όλα αυτά με ένα και μοναδικό στόχο: την αποφυγή μιας ιμπεριαλιστικής επίθεσης, ενός πραξικοπήματος, μιας εισβολής. Το 1974 όλα όσα προσπαθούσε να αποφύγει το ΑΚΕΛ με τον εξευμενισμό της δεξιάς έγιναν τραγικά γεγονότα. Η εργατική τάξη, αποπλισμένη ιδεολογικά, στερημένη από κάθε μέσο αντίστασης δεν μπόρεσε να αντιμετωπίσει το πραξικόπημα.

Η ΕΔΕΚ από την πλευρά της αντιμετώπισε τον κίνδυνο πραξικοπήματος βλέποντας τις δυνάμεις της σαν επικουρικές δυνάμεις του κράτους. Πίστευε πως η αστυνομία και το εφεδρικό θα μπορούσαν να παίξουν σοβαρό ρόλο αντίστασης και πως χρειαζόνταν κάποια λαϊκή υποστήριξη για να διατηρήσουν την κυβέρνηση στην εξουσία. Όταν εκδηλώθηκε το πραξικό-

πημα οι δυνάμεις της ΕΔΕΚ βρέθηκαν σε απομονωμένες εστίες αντίστασης χωρίς τη δυνατότητα συντονισμού γιατί το κράτος είχε καταρρεύσει μέσα σε λίγες ώρες.

Τόσο το ΑΚΕΛ όσο και η ΕΔΕΚ απέτυχαν να διαμορφώσουν μια διεθνιστική πολιτική απέναντι στους Τουρκοκυπρίους. Η αποτυχία τους σε αυτό τον τομέα δεν είναι τυχαία: από τη στιγμή που η αριστερά δεχόταν την ανάγκη «εθνικής ενότητας» για την αντιμετώπιση του «εθνικού θέματος», από τη στιγμή που η ταξική πολιτική της εργατικής τάξης παραμεριζόταν για να υποστηριχτεί η «εθνική πολιτική» της κυβέρνησης οι τουρκοκύπριοι τοποθετούνται αυτόματα στο εχθρικό στρατόπεδο. Ούτε το ΑΚΕΛ ούτε η ΕΔΕΚ δεν μπόρεσαν να διατηρήσουν σοβαρούς δεσμούς με την τουρκοκυπριακή εργατική τάξη. Η έλλειψη αυτών

των δεσμών συνδυασμένη με την αποτυχία της Ελληνοκυπριακής εργατικής τάξης να συντριψει το πραξικόπημα έκαμαν δυνατή την τουρκική εισβολή και την επιτυχία της.

Δυστυχώς η ίδια πολιτική της εθνικής τοποθέτησης ακολουθείται ακόμα και σήμερα από τα αριστερά κόμματα. Ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας εξακολουθεί να αντιμετωπίζεται στη βάση της συνεργασίας με τις «πατριωτικές δυνάμεις» που περιλαμβάνουν και τους αστούς πολιτικούς. Όμως στις σημερινές συνθήκες μια τέτοια συνεργασία είναι σε τελεωταία ανάλυση ουτοπική. Οι κύπριοι αστοί δεν είναι σε θέση να δράσουν αντιιμπεριαλιστικά γιατί είναι απόλυτα εξαρτημένοι από το ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο. Έτσι ενώ στο εθνικό θέμα η συνεργασία μαζί τους δεν προσφέρει απολύτως τίποτε κοστίζει

Συνέχεια στην 6η σελίδα

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΟΡΓΙΟ ΔΙΑΓΡΑΦΩΝ ΣΤΗΝ Ε.Ο. ΛΕΜΕΣΟΥ

Η Γραφειοκρατία πανικόβλητη συνεχίζει το όργιο των διαγραφών μελών και στελεχών της Ε.Ο. Λεμεσού. Στη τελευταία συνεδρίαση της, η αντικαταστατική «Επαρχιακή Επιτροπή», διέγραψε άλλα 11 μέλη και στελέχη της επαρχιακής μας οργάνωσης. Οι περισσότεροι από τους διαγραφέντες είναι λαμπρά στελέχη του κόμματος που στάθηκαν μέσα στις πιο δύσκολες συνθήκες για να βάλουν τους θεμελιούς της πιο οργανωμένης και πειθαρχημένης οργάνωσης του Σ.Κ. ΕΔΕΚ, που διαλύει σήμερα, η μανία και η εξαλλωσύνη της κομματικής γραφειοκρατίας.

Οι σύντροφοι Πάμπος Πότσης, Χριστάκης Παύλου, Χρίστος Δρουσιώτης, Λάκης και Λούλα Σουλβέστρου, Μάριος Αντωνίου, Κώστας Μαργακος, έχουν προσφέρει

πολύτιμες υπηρεσίες στην Ε.Ο. Λεμεσού, όταν κάποιοι που σήμερα παίρνουν αποφάσεις για την δραγράφη τους, δεν τους «έκαιε καρφή» για το κόμμα. Ο κατάλογος συμπληρώνεται από τους νέους συντρόφους, Πανίκο Κλεάνθους, Νικόλα Δημητρίου, Νίκο Χριστοφή και ακόμη ενός που για διάφορους λόγους δεν αναφέρουμε το όνομα του.

Η γραφειοκρατία για να καθησυχάσει τα μέλη και για να περιορίσει την αντίδρασή τους, τους διαβεβαιώνει πως δεν είναι πέρα των 15 εκείνοι που θα διαγραφούν! Ωστόσο μέχρι τώρα έχουν διαγραφεί 13 και έχουν αποχωρήσει 11 μέλη και στελέχη της Ε.Ο.

Λεμεσού! Τη Δήλωση της Επιτροπής Διάσωσης και Ενότητας της Επαρχιακής Οργάνωσης Λεμεσού, έχουν υπογράψει μέχρι τώρα πάνω από 60 μέλη και στελέχη του κόμματος, ο οποίος αριθμός σύντομα θα ξεπεράσει τις 100 υπογραφές. Εδώ πρέπει να αναφέρουμε πως πολλούς συντρόφους που θέλουμε να διασώσουμε από τη μανία της γραφειοκρατίας τους προτρέπουμε να μην υπογράψουν τη Δήλωση.

Αλλά εκτός από τις «νόμιμες» διαγραφές οι «νομιμόφρονες» στη κομματική γραφειοκρατία, κάτω από την άγρυπνη παρακολούθηση και καθοδήγηση, του Κεν-

τρικού Οργανωτικού Γραμματέα Δώρου Θεοδώρου, διαγράφουν μέλη από τις Ο.Β. που είτε συμφωνούν, είτε προβληματίζονται για τις θέσεις της Αριστερής Πτέρυγας. Στην ουσία η κομματική γραφειοκρατία προχωρεί σε μια διπλή μορφή διαγραφών, την «επίσημη» και την «ανεπίσημη». Είμαστε βέβαιοι πως πολύ σύντομα δεν θα τολμούν να καταφεύγουν στις «επίσημες» διαγραφές. Είμαστε όμως άλλο τόσο βέβαιοι πως πολύ σύντομα το γέλιο θα γίνει κλάμα για τους «νομιμόφρονες».

Όσες εκκαθαρήσεις κι αν κάνουν, η κομματική βάση της Ε.Ο. Λεμεσού, θα ζητήσει εξηγήσεις για τούτο το

όργιο των διαγραφών. Γιαυτό να είναι βέβαιοι. Ηδη πληροφορούμαστε πως η Τ.Ο. Λάνιας με έγγραφο της στην Κ.Ε. που υπογράφεται από 13 μέλη της απαιτούν:

- Επιστροφή πίσω στο κόμμα όλων των διαγραφέντων.
- Εισηγήσεις από τις δυο πολιτικές τάσεις με στόχο τη συζήτηση των θέσεων τους από τη κομματική βάση και γ) Νέο Παγκύπριο Συνέδριο για οργανική και ιδεολογική ανασυγκρότηση του κόμματος.

Το έγγραφο της Τ.Ο. Λάνιας δίνει ακόμη μια ευκαιρία στη κομματική γραφειοκρατία να αναλογιστεί τις ευθύνες της. Ας μην το ρίξει στο «κάλαθο των αχρήστων» όπως έκανε και μ' όλες τις προηγούμενες ευκαιρίες.

ΝΙΚΟΣ ΛΕΜΕΣΙΑΝΟΣ

Η ΙΡΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Μπεχεσι

- Προσωρινή η επικράτηση των μουλλάδων

Όταν τον Φεβράρη του 1979 τα εκατομμύρια των Ιρανικών μαζών έβγαιναν νικητές απέναντι σ' ένα καθεστώς που τότε θεωρούσαν σχεδόν όλοι ακλόνητο κι έγραφαν μια από τις λαμπρότερες σελίδες στην ιστορία της σύγχρονης κοινωνικής επανάστασης η ανθρωπότητα ανέμενε καλύτερες μέρες για τον ηρωικό αυτό λαό.

Δυόμισυ χρόνια μετά οι καλύτεροι αγωνιστές της Ιρανικής επανάστασης οι ίδιοι άνθρωποι που βασανίστηκαν από τη ΣΑΒΑΚ του Σάχη κι οι πιο φανατικοί πολέμιοι του στυγνού καθεστώτος του Παχλεβί, οδηγούνται στις αγχόνες από μια μεσαιωνική ηγεσία μουλλάδων που οδηγούν την επανάσταση και την Περσία στην καταστροφή και το χάος.

Η σκληρότητα των μέτρων που παίρνουν σήμερα οι μουλλάδες με το χτύπημα κάθε αντιπολιτευσης δεν φανερώνει τόσο τη δύναμη τους όσο την αδυναμία τους να σταθεροποιήσουν τη διακυβέρνηση τους πάνω σε μια μακροπρόθεσμη βάση και να δώσουν λύσεις στα τεράστια προβλήματα που βασανίζουν την Ιρανική κοινωνία.

Από τη στιγμή που τα ηνία της επανάστασης βρίσκονταν στα χέρια των μουλλάδων ενώ η Ιρανική αριστερά φαινόταν είτε αδύναμη είτε απρόθυμη να μπει μπροστά και να καθοδηγήσει την επανάσταση στη συμπλήρωση της με τον Σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας ήταν σίγουρο πως η εξέλιξη της επανάστασης δεν θα ήταν ομαλή και τα σκαμπανεβάσματα κι οι πεισωδωρήσεις της αναπόφευκτες.

Το διώξιμο του Σάχη από την εξουσία και η εξάλειψη κάθε σχεδόν κατάλοιπου του καθεστώτος του ήταν επόμενο να οδηγήσει στο σπάσιμο της πλατειάς αντισαχικής συμμαχίας και στην ανόικτη διαμάχη μεταξύ των διαφόρων κοινωνικοπολιτικών δυνάμεων της χώρας.

Οι δυνάμεις αυτές σε αδρές γραμμές ήταν οι εξτρεμιστές μουλλάδες (Μπεχεσι, Μονταζερί, Ραφσανζανί κλπ) οι «δυτικοποιημένοι» εθνικιστές (Μπάνι-Σαντρ, Μπαζαρκαν, Γκομπζατεκ κλπ) και οι αριστεροί με 3 κυριότερες ομάδες - το Τουντεχ (κομμουνιστικό κόμμα), τους Μουτζαχεντιν και τους Φενταγιν.

Ο Αγιατόλλα Χομείνι για αρκετό καιρό έπαιξε το

ρόλο του συμβιβαστή κρατώντας, χάρις στο σεβασμό που είχε, κάποια ισορροπία και κάποια κοινωνική ειρήνη. Οι προτιμήσεις βέβαια του Χομείνι ήταν πάντα καθαρές και βρίσκονταν στην πρώτη τάση των εξτρεμιστών μουλλάδων.

Η τάση αυτή υποστηρίζεται από πλατιές λαϊκές μάζες που ανήκουν στα κατώτερα, πιο οπισθοδρομικά κοινωνικά στρώματα, τους «Μουσταζαφιν» (τους πιο καταπιεσμένους υλικά και πνευματικά, τους απόκληρους της κοινωνιάς). Η υποστήριξη των μουλλάδων είναι ασφαλώς και πιο πλατεια λόγω της σύνδεσής τους με τον αντισαχικό αγώνα στον οποίο αναγνωρίστηκαν σαν ηγέτες στην απουσία μιας άλλης εναλλαχτικής ηγεσίας (που το Τουντεχ απότυχε βασικά να προσφέρει ενώ οι Μουτζαχεντιν και οι Φενταγιν επιδίδονταν στα χρόνια πριν την επανάσταση κατά κύριο λόγο στο αντάρτικο που απόκλειε πλατιές μάζες από τον αγώνα).

Οι μεσαιείς τάξεις - δημόσιοι υπάλληλοι, έμποροι, ελεύθεροι επαγγελματίες - αποτελούν τη βάση της υποστήριξης των εθνικιστών - φιλελεύθερων συντηρητικών ή ισλαμοσοσιαλιστών όπως ο Μπάνι-Σαντρ, πολλοί από τους οποίους δεν επιθυμούν

το τελειωτικό σπάσιμο με την Δύση ενώ όλοι ζητούν μια πιο μοντέρνα κοινωνία απ' αυτή που οραματίζονται οι μουλλάδες.

Μαζί με τις αριστερές δυνάμεις, διαμόρφωσαν λοιπόν κάποιου είδους - χαλαρή - συμμαχία εναντιωνόμενοι στην μονοπώληση της εξουσίας από τους μουλλάδες.

Η συνισταμένη αυτής της συμμαχίας ήταν ο Μπάνι Σαντρ μέχρι τον πρόσφατο εξαναγκασμό του σε παραίτηση. Χαρακτηριστικό της αστάθειας και των γρήγορων εναλλαγών και στροφών της Ιρανικής κατάστασης είναι και το γεγονός ότι ο Μπάνι Σαντρ από αδιαμφισβήτητος πρόεδρος του 75% μεταβλήθηκε σε λίγους μήνες σ' ένα κατατρεγμένο πολίτη που χρειάζεται να κρύβεται για να μην εκτελεστεί.

Βέβαια η αλλαγή δεν ήταν τόσο απότομη. Από την παραίτηση της κυβέρνησης Μπαζαρκαν - ταυτόχρονα με την κατάληψη της Αμερικανικής πρεσβείας - μέχρι την απόλυση των ομήρων το Γεννάρη του 1981 οι «δυτικοποιημένες» προσωπικότητες εκκαθαρίζονται ή μια μετά την άλλη από τα διάφορα κυβερνητικά πόστα, πράγμα που ευνοείται από τα - δικαιολογημένα - αντι-δυτικά αισθήματα του περσικού λαού κατά τη διάρκεια της κρίσης των ομήρων.

Η επίθεση ενάντια στην αριστερά είναι ακόμα πιο σφοδρή. Το Τουντεχ κηρύσσεται παράνομο, γίνονται επιθέσεις ενάντια στα γραφεία των Φενταγιν, οι δρόμοι της Τεχεράνης γεμίζουν αντικομμουνιστικά συνθήματα.

Ακόμα πιο σκληρά κτυπιούνται οι εθνικές μειονότητες που εξεγείρονται κατά καιρούς ζητώντας αυτονομία. Στην περίπτωση των Κούρδων το καθεστώς είναι ιδιαίτερα βάνουσο προχωρώντας σε βομβαρδισμούς και σφαγές.

Τι ήταν όμως εκείνο που έσπρωξε τους μουλλάδες να επισπεύσουν την εξολόθρευση κάθε αντιπολιτευσης και την μονοπώληση της εξουσίας;

Ενας από τους βασικούς λόγους είναι η δύναμη που άρχισε να κερδίζει ο Μπάνι-Σαντρ μια και όπως είδαμε άρχισε να γίνεται ο πόλος συσπείρωσης των αντιπολιτευμένων (πράγμα που παρα το σταδιακό ξεκαθάρισμα των οπαδών του τον καθιστούσε επικίνδυνο στους μουλλάδες).

Η υποστήριξη του άρχισε να ξαπλώνεται κι ανάμεσα στο στρατό κυρίως στους νεότερους αξιωματικούς, πράγμα που έγινε φανερό με την οκτάμηνη σχεδόν παρουσία του Μπάνι Σαντρ στο πολεμικό μέτωπο με το Ιράκ.

Η υποστήριξη επίσης από τις ομάδες των Μουτζαχεντιν και Φενταγιν άρχισε να γίνεται επικίνδυνη δεδομένου του δυναμισμού - και των όπλων που διαθέτουν οι δυο αυτές οργανώσεις πράγμα που απόδειξαν κατά τη διάρκεια της επανάστασης, όπου ο ρόλος τους ήταν αποφασιστικής σημασίας.

Μετά την καθαιρέση του Μπάνι Σαντρ και μέχρι σήμερα συνεχίζονται καθημερινά οι εκτελέσεις αγωνιστών που προέρχονται κυρίως από τους Μουτζαχεντιν. Το καθεστώς των μουλλάδων ήταν πραγματικά τρομοκρατημένο από το ενδεχόμενο μιας πιο δραστήριας συμμαχίας του Μπάνι Σαντρ και των οπαδών του με τις ένοπλες ομάδες των Μουτζαχεντιν και των Φενταγιν.

Ενας δεύτερος λόγος που έσπρωξε τους μουλλάδες να δράσουν είναι και η επιδείνωση της υγείας του Χομείνι (τώρα 80 χρόνων) και η ανάγκη κατάληψης κι ελέγχου όλων των σοβαρών πόστων με τις ευλογίες του Ιμάμη πριν πεθάνει.

Και ο τρίτος σοβαρός λόγος είναι ασφαλώς η αδυναμία των μουλλάδων να λύσουν οποιοδήποτε πρόβλημα στα δυόμισυ χρόνια που κυριαρχούν στο πολιτικό προσκήνιο.

Ο πόλεμος με το Ιράκ συνεχίζεται και προκαλεί τεράστιες καταστροφές σε έμφυχο και άφυχο υλικά, η οικονομία βρίσκεται σε κακά χάλια, οι εθνικές μειονότητες σιγοβράζουν περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία να απαιτήσουν

ξανα αυτονομιστικά δικαιώματα, η ανέργια και η κοινωνική εξαθλίωση φωλιάζουν στις περσικές μάζες.

Η επιμονή των μουλλάδων να εκτελούν καθημερινά μαρξιστές δεν φανερώνει μόνο τον φανατισμό τους γιατί αυτός υπήρχε πάντα. Φανερώνει και την απελπισία τους να σταθεροποιήσουν την κατάσταση και να βγάλουν την περσική κοινωνία από τα τρομερά αδιέξοδα που βρίσκεται. Γιατί οι ενέργειες τους δεν εξασθενούν μόνο την αριστερά και την γενικότερη αντιπολιτευση, εξασθενούν το ίδιο τους το καθεστώς καταστρέφοντας τους αγωνιστές που θα μπορούσαν να υπερασπίσουν τη χώρα από πιθανή επίθεση των φιλοαμερικανικών φιλοσαχικών δυνάμεων.

Οι μουλλάδες κι ο Χομείνι έχουν στην ουσία μετατραπεί σε νέους δυνάστες για τον περσικό λαό. Οχι μόνο δεν μπορούν πια να υπερασπίσουν την Ιρανική επανάσταση σε πιθανή αντεπανάσταση αλλά άρχισαν να προκαλούν για κάτι τέτοιο.

Οι «ηγέτες» αυτοί κι η πολιτική τους αποτελούν ιστορικούς αναχρονισμούς τη στιγμή που χρειάζονται δυνάμεις και προγράμματα για ανάπτυξη και πρόοδο. Κι είναι γι' αυτό που οι μουλλάδες δεν έχουν κανένα μέλλον στην Περσία. Με το θάνατο του Χομείνι θα χαθεί η πιο πολλή από την παλιά αίγλη που διαθέτουν ακόμα από την αντισαχική εξέγερση κι η λαϊκή οργή ενάντια τους θα μεγαλώσει. Ηδη -ειδικά μετά την έκρηξη στα γραφεία του Ισλαμικού κόμματος που σκότωσε 73 από τους πιο γνωστούς ηγέτες των μουλλάδων στην κυβέρνηση και τη βουλή - δημιουργούνται συνθήκες εμφυλίου πολέμου με άμεσες προοπτικές ανοικτής ένοπλης ρήξης μεταξύ των Μουτζαχεντιν και Φενταγιν - που δεν θ' αφήσουν τους οπαδούς τους να εκτελούνται χωρίς αντίδραση - και του καθεστώτος των μουλλάδων.

Παρα τη σκληρότητα τους οι μουλλάδες είναι αδύνατο να ελέγξουν την κοινωνική κρίση που έρχεται και τις αντιπολιτευόμενες δυνάμεις που ογκούνται κι ετοιμάζουν την αντεπίθεση.

Η παλινδρόμηση της Ιρανικής επανάστασης όπως και πολλών άλλων επαναστάσεων στις χώρες του Τρίτου Κόσμου είναι στενά δεμένη με την καθυστέρηση της επανάστασης στις χώρες της μητρόπολης. Η επιτυχία της κοινωνικής επανάστασης σε μια χώρα της Δυτικής Ευρώπης ή της πολιτικής επανάστασης σε μια από τις Ανατολικές χώρες θα 'χε αποφασιστική επίδραση στην συμπλήρωση της Ιρανικής επανάστασης, πιο αποφασιστική από οποιοδήποτε εσωτερικό γεγονός ή άλλο παράγοντα.

Δέλτα Μι.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΝΟΤΗΤΑ - ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Οι αυξήσεις στην βενζίνη και τα τσιγάρα και οι απειλούμενες αυξήσεις σε πολλά άλλα είδη δεν πρέπει να αφήνουν πια κανένα περιθώριο αμφιβολίας για τις συμμαχίες και τις επιδιώξεις της κυβέρνησης Κυπριανού.

Οι πρόσφατες αυξήσεις όπως σωστά καταγγέλλθηκε από τις συντεχνίες και τον τύπο ήταν αδικαιολόγητες. Ήταν μια νέα αντεργατική ενέργεια που έπληξε το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων για να μεγιστοποιηθούν τα ήδη υπέρογκα κέρδη των μεγαλοκαρχαρίων.

Ο χρόνος που επιβλήθηκαν οι αυξήσεις για να μην περιληφθούν στο τιμαριθμικό επίδομα του Ιούλη αποτελεί μια νέα ωμη πρόκληση στους εργαζομένους και τις οργανώσεις τους.

Οι μέχρι τώρα αντιδράσεις όμως από μέρους των συντεχνιών και των αριστερών κομμάτων ήταν ατροφικές κι ακίνδυνες για την κυβέρνηση και τους εργοδότες. Με μερικές ανακοινώσεις δηλώσεις και δημοσιεύματα στον κομματικό τύπο ούτε η Κυβέρνηση συγκινείται ούτε οι εργοδότες κάνουν πίσω.

Κι οι καιροί είναι πραγματικά δύσκολοι κι επικίνδυνοι για τους εργαζομένους.

Οι πρόσφατες αυξήσεις είναι η κορυφή μόνο του παγόβουνου, ψίχουλα μπροστά στη μεγαλύτερη σύγκρουση που έρχεται. Σύγκρουση που τυχόν να περιλάβει κατάργηση ή δυσμενείς ματαρρυθμίσεις της τιμαριθμικής αναπροσαρμογής των μισθών πολιτική τιμών - εισοδημάτων που θα παγοποιεί τα εισοδήματα (μισθούς) χωρίς ν' αγγίζει τις τιμές, ανεργία πρωτόγνωρη για την Κύπρο κατάργηση δικαιωμάτων και ωφελημάτων που αποκτήθηκαν με δεκάδες χρόνια αγώνων.

Η εργατική τάξη δυστυχώς δεν είναι έτοιμη για αυτή τη σύγκρουση. Αν και οι συντεχνίες είναι δυνατές και μαζικές δεν είναι ενωμένες στη δράση κι ασχολούνται η κάθε μια με τα κλαδικά της αιτήματα διασπώντας την τεράστια δύναμη της ενωμένης εργατίας.

Ακόμα χειρότερα το μεγαλύτερο κόμμα της αριστεράς - το ΑΚΕΛ - στηρίζει την δεξιά Κυβέρνηση Κυπριανού στην εξουσία κι ετοιμάζεται να ξαναυποστηρίξει τον Κυπριανού στις Προεδρικές του 83. Αποπροσανατολίζει έτσι κι απογοητεύει την εργατική τάξη κι αυτο σε μια εποχή που κραυγάζει για ενότητα της αριστεράς, στους συνδικαλιστικούς και πολιτικούς αγώνες για αντιμετώπιση της αντεργατικής κυβερνητικής πολιτικής και των επιθέσεων των εργοδοτών, για διώξιμο τέλος της δεξιάς κυβέρνησης και την άνοδο της αριστεράς στην εξουσία στη βάση ενός κοινού προγράμματος σοσιαλιστικών μέτρων κι αλλαγών που μόνο μπορούν να σπρώξουν μπροστά την οικονομία και την κοινωνία.

ΠΟΛΩΝΙΑ: ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ;

Η σοβιετική γραφειοκρατία και τα φερέφωνα της στις διάφορες χώρες αντιμετώπιζουν την εναγώνια αναζήτηση της εργατικής τάξης της Πολωνίας για ένα νέο δημοκρατικό και παραγωγικό μοντέλο σοσιαλισμού σαν προσπάθεια κίνησης προς την κατάλυση του σοσιαλισμού και την επιστροφή στον καπιταλισμό. Σάμπως κι είναι δυνατό ολόκληρα εκατομμύρια εργατών μετά μάλιστα από δεκάδες χρόνια αδιαμφισβήτητης σοσιαλιστικής οργάνωσης της οικονομίας (απουσία ατομικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής) να τρελλάθηκαν ξαφνικά και να γίνουν ομαδικά όργανα του Ιμπεριαλισμού. Το πρόβλημα των γραφειοκρατών να κρύψουν από την ανθρωπότητα το τί συμβαίνει στις ανατολικές χώρες γίνεται πραγματικά ανυπόβλητο όταν οι ίδιες οι γραφειοκρατίες, κατά καιρούς, μετά την τεράστια πίεση των εργαζομένων και για να συγκρατήσουν τις οργισμένες μάζες σώζοντας το τομάρι τους, αναγκάζονται να προβαίνουν σε έρευνες για τη διαφθορά που μαστίζει τις χώρες αυτές και σε καταγγελίες και διώξεις που εκτείνονται στα χειρότερα παραδείγματα διεφθαρμένων γραφειοκρατών.

Μια τέτοια πρόσφατη έρευνα στην Πολωνία βρήκε ένοχους για διαφθορά 40 πρώην υπουργούς και τοπικούς ηγέτες του Πολωνικού Κομμουνιστικού Κόμματος ενώ άλλοι 3,500 (!!) αξιωματούχοι του κομματος και της κυβέρνησης βρέθηκαν ένοχοι για εκμετάλλευση της θέσης τους για προσωπικό όφελος. Η περιβόητη περίπτωση Μασιέυ Σεπάνσκου πρώην διευθυντή του Ραδιοφώνου-Τηλεόρασης, που κατάφερε να μαζέψει μια αμύθητη περιουσία που περιλάμβανε αεροπλάνα και ιδιωτικές εξοχικές βίλλες στην Αφρική είναι ένα μόνο παράδειγμα του μεγέθους των προνομίων, που καταφέρνουν οι γραφειοκράτες να επωφελούνται σκαρφαλωμένοι στις ράχες της εργατικής τάξης την οποία υποτίθεται υπηρετούν.

Για την προστασία αυτών των προνομίων οι γραφειοκράτες και οι σοβιετικοί τους σύμμαχοι δεν διστάζουν ακόμα και να αιματοκυλούν την εργατική τάξη.

Η πρόσφατη απεργία στις κρατικές Αερογραμμές με κύριο θέμα την απαίτηση να γίνει αποδεκτός ο εκλεγμένος από τους εργάτες διευθυντής φανερώνει την κίνηση των εργατικών μαζών προς το Λενινιστικό μοντέλλο εργατικής δημοκρατίας όπου ο έλεγχος της παραγωγής και της κοινωνίας βρίσκεται στα χέρια των εργατών και όχι των διεφθαρμένων γραφειοκρατών που είναι οι πραγματικοί εχθροί του σοσιαλισμού.

Μ. ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ: ΒΑΘΑΙΝΕΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Λευκοί και νέγροι ενωμένοι σε οδομαχίες στο Λίβερπουλ

Οι πρόσφατες οδομαχίες στο Σάουθχαλ και Λίβερπουλ της Μ. Βρετανίας, που ακολούθησαν τα γνωστά γεγονότα του Μπρίξτον, φανερώνουν το μέγεθος της κοινωνικής κρίσης που μαστίζει τη χώρα αυτή όπου η ανεργία προσεγγίζει τα 3 εκατομμύρια.

Η κοινωνική εξαθλίωση που μαστίζει λευκούς και μαύρους - περισσότερο βέβαια τους δεύτερους με ποσοστά ανεργίας 50% σε μερικές περιοχές - οδηγεί στον υπερφαλαγγισμό των ρατσιστικών ιδεών ανάμεσα στη νεολαία και τους εργάτες και σπρώχνει λευκούς και έγχρωμους στον κοινό αγώνα ενάντια στο κοινωνικό σύστημα και τα όργανα του με πρώτο στόχο την αστυνομία.

Τα παράπονα των μαύρων και των άλλων ξένων εργατών στην Αγγλία είναι βαθειά ριζωμένα και ξεκινούν από πολύ παλιά. Από τον καιρό που εγκαταστάθηκαν στην Αγγλία.

Το κύριο τους παράπονο ήταν οι επιθέσεις που δέχονταν από το φασιστικό εθνικό Μέτωπο (N.F) και η συμπαίγνια της αστυνομίας με την οργάνωση αυτή.

Αυτο κορυφώθηκε με την μαζική σφαγή στο New Cross. Μια εμπρηστική βόμβα ερίφθηκε σε σπίτι όπου μαύροι νεαροί διασκεδάζαν με αποτέλεσμα να καούν δεκατέσσερις απ' αυτούς. Οι οργανώσεις των μαύρων ισχυρίζονται ότι η βόμβα ερίφθηκε από το Εθνικό Μέτωπο. Η αστυνομία όμως στο πόρισμα της ισχυρίστηκε ότι η φωτιά ξεκίνησε από μέσα στο σπίτι.

Τα παράπονα των ξένων στο Μπρίξτον όπου ως γνωστόν έγιναν πρόσφατα οδομαχίες λευκών και μαύρων με την αστυνομία ήταν ότι η αστυνομία ερευνούσε σπίτια συλλάμβανε και κακοποιούσε άτομα χωρίς κανένα ένταλμα.

Μετά το Μπρίξτον ξέσπασαν ταραχές από νεαρούς 13-16 χρονών στο Finsbury Park και στο Foregate του Λονδίνου. Οι νεαροί που δεν ήταν μόνο μαύροι, χτύπησαν κυρίως την αστυνομία και μπυρναρίες

οι οποίες δεν δέχονταν μαύρη πελατεία.

Μετά φτάσαμε στις δολοφονίες του Κοβεντρυ όπου δυο ασιάτες μαχαιρώθηκαν από μέλη του Εθνικού Μετώπου. Ακολούθησε ένα ογκώδες συλλαλητήριο και συγκρούσεις με την αστυνομία.

Τα τελευταία συμβάντα είναι απλώς μια φυσιολογική συνέχεια. Έχουν όμως ορισμένα αξιοπρόσεκτα χαρακτηριστικά. Στο Σαουθχαλ νεαροί λευκοί επιτέθηκαν ενάντια σε δυο γριες ασιατισσες. Τότε νεαροί Ινδοί και Πακιστανοί έτρεξαν για να τις προστατέψουν και τελικά συμπλάκηκαν με την αστυνομία. Το σημαντικό είναι ότι ενεργοποιήθηκε η μέχρι τώρα παθητική ινδική και πακιστανή νεολαία. Αυτή η νεολαία για λόγους κυρίως παράδοσης κουλτούρας και θρησκευτικούς δεν λάμβανε ενεργά μέρος σε τέτοιους αγώνες.

Η άλλη περιοχή των τα-

ραχών είναι το Λίβερπουλ. Σ' αυτή την περιοχή στις ταραχές συμμετέχουν ισάριθμοι λευκοί και νέγροι άνεργοι νεαροί, είναι η πόλη με τη ψηλότερη ανεργία. Οι ταραχές αυτές ως την ώρα που εγγραφόταν αυτό το κείμενο (Τετάρτη 8/7) συνεχίζονταν.

Το πιο σημαντικό χαρα-

κτηριστικό των ταραχών στην Αγγλία τον τελευταίο καιρό είναι η συνεργασία μεταξύ λευκών και νέγρων εργατών. Παράδειγμα είναι το Συντεχνιακό Συμβούλιο του Μπρίξτον που χρηματοδότησε μαζί με το τοπικό εργατικό κόμμα τη δημιουργία ενός εργατικού Συμβουλίου Έρευνας στα γεγονότα του Μπρίξτον του οποίου προεδρεύει ο Bob Lee ηγέτης της Τζαμαϊκανής νεολαίας της Αγγλίας. Μόνο η έμπρακτη συνεργασία των λευκών των νέγρων και των άλλων έγχρωμων εργατών πάνω σ' ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα θα λύσει τα προβλήματα των εθνικών μειονοτήτων στην Αγγλία.

Μ.Γ.

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

Ο πολιτιστικός σύλλογος «ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ» γυναικεία Γρηγόρη Αυξεντίου κι Μάρκου Δράκου 163, στον Αη. Δομέτη, λειτουργεί κάθε Τετάρτη κι Πέμπτη απόγευμα.

Κάθε Παρασκευή

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ

ΕΡΕΥΝΑ:

ΞΕΝΟΔΟΧΟ·Υ·ΠΑΛΛΗΛΟ

Προβλήματα, αιτήματα και θέσεις

Ο Τουρισμός σήμερα θεωρείται από τους κύριους καπιταλιστές ένας από τους πιο σημαντικούς παράγοντες στην «άνοδο» της οικονομίας και του βιοτικού επιπέδου του λαού.

Η Κύπρος με τις φυσικές της ομορφίες (θάλασσα-ήλιο) και την πλούσια ιστορία της προσφέρεται πολύ για τουρισμό. Έτσι επενδύθηκαν πολλά για να γίνει η προσέλευση τουριστών πιο συνηχη και φυσικά πιο επικερδής. Είναι ένας πολύ εύκολος τρόπος για να ενισχύσει την οικονομία ενός τόπου αλλά και πάλι εύθραυστος. Θάρθει μια μέρα που για οποιοδήποτε λόγο (π.χ. ακριβα αεροπορικά εισιτήρια, μεγάλες αποστάσεις καταστροφή φυσικού περιβάλλοντος πολιτική κρίση) που ο αριθμός των τουριστών θα μειωθεί τόσο που όλοι οι τομείς που αφορούν το τουρισμό θα νεκρωθούν με αποτέλεσμα να επέλθει μια σοβαρή οικονομική κρίση.

Οι Ξενοδοχοπάλληλοι στερημένοι από πολλά βασικά ωφέληματα (που θα έπρεπε κάθε κύριος εργαζόμενος να έχει) και ξέροντας πόσο χρήσιμοι είναι για τους εργοδότες τους σκέφτηκαν ότι είναι καιρός να διεκδικήσουν μαχητικά τα αιτήματα τους φέτος το καλοκαίρι σε μια περίοδο που ο τουρισμός είναι στην ακμή του. Ένα άλλο στοιχείο που τους έδινε δύναμη είναι ότι πίστευαν πως τα αιτήματα τους όντας λογικά μπορούσαν να εκπληρωθούν άμεσα δεδομένων των υπερκέρδων που κάμνουν οι Ξενοδοχοί.

Οι Ξενοδοχοπάλληλοι ζητούν:

- 1) Πενθήμερη εβδομάδα εργασίας (Μείωση 44 ωρών εργασίας σε 40)
- 2) Παροχή πραγματικού 13ου μισθού
- 3) Αύξηση μισθού και άλλα ωφέληματα

Ο Σύνδεσμος Ξενοδόχων πήρε πολύ αρνητική στάση έναντι των δικαίων αιτημάτων του προσωπικού και προσπάθησε να δώσει λανθασμένα στοιχεία και εξογκωμένους αριθμούς. Βλέποντας αυτή την τακτική οι συντεχνίες των Ξενοδοχειακών υπαλλήλων ΠΕΟ και ΣΕΚ στις 4 του Ιούλη έγκρινε ομόφωνα την κήρυξη της απεργίας στην Ξενοδοχειακή Βιομηχανία που θα γινόταν στις 10 του Ιούλη. Τα νέα αυτά διαδόθηκαν και στο εξωτερικό και οι τουρίστες άρχισαν ακυρώνουν τα αεροπορικά εισιτήρια και οι ήδη βρισκόμενοι εδώ τουρίστες αποφάσισαν να φύγουν πολύ πιο νωρίς από ότι υπολόγιζαν. Ακόμα εαν ένας τουρίστας έφευγε μετά τις 10 του Ιούλη δεν θα είχε κανένα να επιστρέψει το τι ώφειλε ο τουρίστας, κανένα να τον εξυπηρετήσει, να του καθαρίσει το δωμάτιο του οπότε τα κέρδη του Ξενοδόχου αυτόματα πέφτουν, το ξενοδοχείο χάνει την καλή του φήμη, και τη διαφήμιση που πιθανόν να είχε από τους τουρίστες που θα πήγαιναν πίσω στην πατρίδα τους...

Στις 8 του Ιούλη ο Σύνδεσμος Εργοδοτών υποχρεώθηκε να ικανοποιήσει τα αιτήματα των Ξενοδοχοπάλληλων και έτσι βλέπουμε για μια ακόμα φορά μια εργατική νίκη έναντι του κεφαλαίου. Οι Ξενοδοχοπάλληλοι συζήτησαν κατ' αρχήν την εκπλήρωση των αιτημάτων τους την Παρασκευή 10 του Ιούλη στη Λεμεσό και την Δευτέρα 13 του Ιούλη το Κεντρικό Συμβούλιο των Ξενοδοχοπάλληλων θα αποφασίσει για τη μελλοντική στάση

είναι ανάλογες του βασικού μισθού. Π.χ. ένας υπάλληλος πληρώνεται βασικό μισθό £60 θα πάρει £8 αύξηση αν παίρνει £80 τότε θα πάρει £10 αύξηση. Στο βασικό μας μισθό προσθέτονται ο τιμάρημος και οι μονάδες (μηνιαίες και καθορισμένες).

Εργάζομαι στο Ξενοδοχείο από το 1978 και παίρνω βασικό μισθό £75 + £30 τιμάρημος + 6 μονάδες. Τώρα με τις αυξήσεις ο βασικός μου μισθός θα γίνει £85 και θα αυξηθεί ο τιμάρημος κατά 6%.

Εργαζόμαστε 8 ώρες συνέχεια σε τρεις διαφορετικές βάρδιες (8 π.μ. - 3.30 μ.μ., 3.30 - 11.30, 11.30 - 7.30) με μισή ώρα διακοπή για να πάρουμε το γεύμα μας το οποίο μας παρέχεται δωρεάν. Στο ξενοδοχείο μας απασχολούνται 30-32 υπάλληλοι και οι σχέσεις μεταξύ των συναδέλφων είναι πολύ ικανοποιητικές. Ο εργοδότης μας τηρη αυστηρή στάση όσον αφορά το οικοτροφείο γιατί πιστεύει πως έτσι θα επικρατεί περισσότερη τάξη και ασφάλεια.

Εχουμε 12 εργάσιμες μέρες άδεια, οι οποίες είναι λίγες μια και το ωράριο μας είναι αρκετά βαρφοφορτωμένο. Ιατροφαρμακευτική περίθαλψη μας παρέχεται δωρεάν από τις συντεχνίες και η άδεια ασθένειας είναι 13-14 μέρες, οι πρώτες τρεις δεν πληρώνονται.

Καθαρίστρια: Εργάζομαι σ' αυτό το ξενοδοχείο εδώ και 15 χρόνια και παίρνω τον ίδιο βασικό μισθό £85 + 5 μονάδες. Η δουλειά μου είναι κουραστική μια και στρώνω, σκουπίζω κάμνω ηλεκτρική σκούπα, καθαρίζω βεράντες και μπάνια 14 περίπου δωματίων. Εχω οικογένεια με 4 παιδιά παντρεμένη αλλά θέλουν τη βοήθεια μου. Με τους συναδέλφους μου έχω καλές σχέσεις, μερικοί διατάζουν αλλά είναι μέγρος του επαγγέλματος τους. Λογοφέρνω αρκετά συχνά με τον εργοδότη. Ανήκω στην ΠΕΟ και δεν ήρθε κανένας καμμία φορά να με ρωτήσει αν με ικανοποιεί ο μισθός και γενικά οι συνθήκες εργασίας. Πληροφόρηση για τα τελευταία γεγονότα καμμία. Φαίνεται πως η συντεχνία μόνη της κανονίζει. Δίνω £13 κοινωνικές ασφαλίσεις και £3 για ππούλια».

Μια άλλη καθαρίστρια που βρισκόταν εκείνη την ώρα που παίρναμε συνέντευξη πρόσθεσε «Οι συντεχνίες επούλησαν μας όπως επούλησαν το τόπο μας. Εχει 8 χρόνια που βαστώ το φλόκο και πιάνω £73 χωρίς φιλοδώρη-

Είμαι οικογενειάρχης με ένα μωρό και μόλις που τα βγάζω πέρα.

Η σύμβαση μας έπρεπε να ανανεωθεί εδώ και 3 μήνες αλλά τα δίνουν αναδρομικά μετά την υπογραφή της σύμβασης. Οι βάρδιες για τα γκαρσόνια είναι 2 (6.30 - 3.00 - 3.00 - 10.30). Εχουμε 1 1/2 μέρα την εβδομάδα άδεια + 10 μέρες επιπλέον που διακαίουμαστε. Ζητούμε η 1 1/2 να γίνει 2 και αυτο το αίτημα θα εκπληρωθεί το 83.

Πιστεύω πως οι συντεχνίες δεν έπρεπε να υποχωρήσουν θα μπορούσαμε να κάνουμε απεργία για μια μέρα για να λυθούν τελείως τα προβλήματα μας. Χρειάζεται περισσότερη οργάνωση παρόλο που κάθε βδομάδα έρχεται άνθρωπος από την (ΠΕΟ + ΣΕΚ) και ρώτα για τα προβλήματα μας.

Πήραμε επίσης συνέντευξη από τον Γ.Γ. των Ξενοδοχοπάλληλων της ΠΕΟ συν. Γιαννάκη Φιλίππου.

Η σύμβαση των Ξενοδοχοπάλληλων έληξε στις 31.3.81 και έπρεπε να είχε ανανεωθεί την 1.4.81. Οι Ξενοδοχοπάλληλοι θα πάρουν τις απολαβές τους αναδρομικά. Οι κυριώτερες συγκρούσεις μεταξύ του Συνδέσμου Ξενοδόχων και των συντεχνιών ήταν για το ύψος των αυξήσεων, για την πενθήμερη εργασία, για τον 13ο μισθό και παρόχη όλων των απολαβών καθώς και τη βελτίωση της προηγούμενης συλλογικής σύμβασης.

Η Συντεχνία των Ξενοδοχοπάλληλων αγωνίζεται για:

- 1) Μείωση ωρών: από 44 ώρες σε 40

2) Βελτίωση ωρών ανάπαυσης

Να μην επιτρέπεται στο Ξενοδόχο να χωρίζει τις ώρες εργασίας του υπαλλήλου. Δηλαδή να καθοριστούν οι συνεχείς βάρδιες έτσι ώστε ο Ξενοδοχοπάλληλος να εργάζεται την βάρδια του (π.χ. 7.00 - 3.00) και έπειτα να ξεκουράζεται. Μέχρι τώρα μπορούσε να δουλεύει λίγες ώρες το πρωί, λίγες ώρες το μεσημέρι και για να συμπληρωθεί το ωράριο του να δουλέψει και τη νύχτα. Έτσι δεν του παρέχόταν σχεδόν καθόλου ώρα για να ξεκουραστεί: π.χ. Ένας μάγειρας θα πρέπει κανονικά να εργάζεται από τις 10.00 μ.μ. - 3.00 μ.μ. να ξεκουραστεί για τρεις ώρες και να συμπληρώσει το ωράριο του από τις 6.00 - 10.00.

3) Κατοχύρωση ημεράς αργίας:

Συνολικά πρέπει η αργία ενός Ξενοδοχοπάλληλου να διαρκεί 36 ώρες έτσι ώστε να μπορεί να αναπτύξει τις κοινωνικές του σχέσεις και τις άλλες του υποχρεώσεις.

4) Συνεχής απασχόληση και στους νεκρούς μήνες:

Για να γίνεται πιο δύσκολη απόλυση των Ξενοδοχοπάλληλων πρέπει ο εργοδότης να δίνει 50% προειδοποίηση (επιπλέον της κανονικής) αν είναι περίοδος τουριστικής ακμής και 75% αν είναι νεκρή τουριστική περίοδος. Και στις 2 περιπτώσεις πρέπει να δίνεται το 25% του μισθού επιπλέον σε μετρητά.

5) Υπηρεσία:

Μέχρι το 1974 αν ένας Ξενοδοχοπάλληλος για οποιοδήποτε λόγο διάκοπτε την υπηρεσία του δεν ίσχυε αυτή για μια μελλοντι-

κη απασχόληση. Η Υπηρεσία πρέπει να προστίθεται και πρέπει ακόμα οι Ξενοδοχοπάλληλοι που έφυγαν μετά το 1974 γιατί απασχόληση ήταν πολύ χαμηλή όταν επιστρέφουν πίσω στην Κύπρο να αναγνωρίζεται η προηγούμενη υπηρεσία τους...

6) Υπερωρίες:

Οι Ξενοδοχοπάλληλοι να εργάζονται υπερωρίες μόνο Κυριακές και γιορτές και όχι οποιοδήποτε άλλοτε που δούλευαν οποιαδήποτε μέρα της εβδομάδας. Οι Υπερωρίες πληρώνονταν μέχρι τώρα 1 - 1 1/2 και τώρα ζητούμε να πληρώνονται η 1 - 2. Να δίνεται ακόμα ειδικό επίδομα νυκτερινής εργασίας. Ο Υπάλληλος που καλύπτει την τρίτη βάρδια (11.00 μ.μ. - 7.00 π.μ.) να έχει επιπλέον 10% του μισθού του.

7) Πενθήμερο:

Η πενθήμερη εβδομάδα εργασίας θα ολοκληρωθεί σταδιακά. Τον πρώτο χρόνο εργαζόμενοι θα δουλεύουν κάθε πενθήμερο ένα εξάήμερο + 10 μέρες (επιπλέον της σημερινής) άδειας.

Το δεύτερο χρόνο θα προστεθούν επιπλέον 10 μέρες άδειας και το εξάήμερο σχεδόν θα εξαλειφθεί με αποτέλεσμα. Με το τέλος του 83 οι Ξενοδοχοπάλληλοι θα έχουν 26 μέρες άδειας.

Ο 13ος μισθός μέχρι τώρα βσιζόταν μόνο πάνω στον βασικό μισθό και τιμάρημο. Πρέπει βασίζεται όχι μόνο στον βασικό μισθό και τιμάρημο αλλά και στις μονάδες.

Το 1981 ο 13ος μισθός θα είναι ο βασικός μισθός + ο τιμάρημος + μισές μονάδες.

ΤΑ ΒΑΘΥΤΕΡΑ ΣΤΟ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

«Οτι η εσωκομματική πάλη δίνει ίσα-ίσα δύναμη και ζωή σ' ένα κόμμα ότι η μεγαλύτερη απόδειξη για την αδυναμία ενός κόμματος είναι το θόλωμα του και η άμβλυση των διαφορών που παρουσιάστηκαν, ότι ένα κόμμα δυναμώνει, όταν ξεκαθαρίζεται, αυτο λίγο το ξέρει και λίγο το φοβάται η λογική των κυρίαρχων αρχών!» (Απο ένα γράμμα του Λασσαλ στο Μαρξ, γραμμένο στις 24.6.1832).

Όμως η κομματική γραφειοκρατία του Σ.Κ. ΕΔΕΚ «απο τη στιγμή που παγιδευμένη μέσα στην σχεταριστική της νοοτροπία, δεν μπόρεσε ν' αντιμετωπίσει με ένα τρόπο διαλεκτικό τους προβληματισμούς και τις θέσεις των προχωρημένων ιδεολογικά στελεχών κι αν τι να κατοχυρώσει το δικαίωμα της διακίνησης των ιδεών μέσα στο κόμμα προτίμησε τη μέθοδο της ισοπέδωσης, βρέθηκε υποχρεωμένη να κατακυλιώσει σε μια διαδικασία διωγμού και διαγραφών που με γεωμετρική πρόοδο οδηγεί στη διάσπαση» («Απάντηση του Π. Παύλου στις βρισιές της γραφειοκρατίας Σ.Ε. φύλλο 109, 27.6.1981».)

Ο παμπούλας του Φραξιονισμού

Το Σ.Κ. ΕΔΕΚ στηρίζεται πάνω στο δημοκρατικό συγκεντρωτισμό. Επιτρέπει δηλαδή στην κομματική βάση κι όχι μόνο στην ηγεσία να

πειθαρχίας που «επιβάλλεται» με σύσταση και ευθύνη κι όχι με φραξιονιστικά, γραφειοκρατικά και εξοντωτικά μέτρα!

Η πολιτική ζωή μέσα στο κόμμα δεν μπορεί να έχει ζωντανία και κινητικότητα χωρίς τη διακίνηση των ιδεών που εκφράζονται μέσα απο

γικό φαινόμενο που αποτελεί τ αναγκαίο κακό, αλλά και το απαραίτητο συστατικό της διαλεκτικής εξέλιξης του κόμματος.

Η μεταμόρφωση των ιδεολογικών ομάδων σε οργανωμένες φράξες είναι ένα κακό. Όμως ακόμη μεγαλύτερο κακό, για ένα κόμμα, να είναι καταπιεζόμενη από τη φράξη της ηγεσίας. Και το πρώτο φαινόμενο είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της δεύτερης διαπίστωσης. Γιατί η ιδεολογική ανεπάρκεια της ηγεσίας στο να διευθύνει με σύνεση και ικανότητα, την μεταμορφώνει μισανδιστοχία, μανιασμένη ηγετική φράξη, με καταστροφικές συνέπειες για το κόμμα.

Μια τέτοια φράξη κατακτά καθυστερημένη, πολιτικά και ιδεολογικά, την κομματική βάση κι έτσι βλάπτει γραφειοκρατικούς μηχανισμούς για να κυριαρχήσει στο κόμμα. Η τέχνη της ηγετικής φράξης, συνίσταται στο να τοπίζει κάθε φορά τη κομματική βάση μπροστά σε τετελεσμένες αποφάσεις, που έχουν παρτεπίσθεντες πλάτες της. Συνίσταται στο να επιδεικνύει την ελεύθερη έκφραση πάν-

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΜΕ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΕΧΝΙΑΚΟΥΣ

12) Μεταφορικά:

Ο ξενοδόχος να είναι υπόχρεος να πληρώσει τα μεταφορικά του προσωπικού ανεξάρτητα από την θέση του ξενοδοχείου είτε αυτο βρίσκεται στην πόλη ή σε μακρινή απόσταση εφόσον έχει καθοριστεί το κέντρο του ξενοδοχείου.

Πάλια αν το ξενοδοχείο ήταν εκτός πόλης οι υπάλληλοι μεταφέρονταν από το ξενοδοχείο στο κέντρο της πόλης και αντιστρόφως αυτό γινόταν σε ώρες που είχε αστική κυκλοφορία.

Αν όχι τότε τους μετέφεραν από το ξενοδοχείο στο σπίτι και αντιστρόφως. Αν οι υπάλληλοι χρειάζονταν 2 λεωφορεία για να φτάσουν στον προορισμό τους, τους πλήρωναν τουλάχιστον το ένα.

13) Μετακίνηση θέσεων

Ο κατώτατος μισθος πρόσληψης πρέπει να αυξηθεί. Θα αυξηθεί στο ελάχιστο με το ποσο αύξησης που θα παρέχεται στους μισθους των υπαλλήλων μείον μία προσαύξηση. Το ελάχιστο θα αυξηθεί με ταξ 5-17 και η προσαύξηση 5 - 12.

Οι αυξήσεις που συμφωνήθηκαν γενικά είναι από 8 - 17 τον πρώτο χρόνο και 5-11 το δεύτερο.

Σχετικά με ορισμένα παράπονα που έχουν ορισμένοι ξενοδοχοϋπάλληλοι ιδιαίτερα για τη δεινή σύμβαση ο Γ.Γ. μας είπε τα ακόλουθα:

Παραδοσιακά, για είκοσι ολόκληρα χρόνια η σύμβαση

ήταν 4ετης. Έτσι οι ξενοδοχοϋπάλληλοι πρέπει να είναι ικανοποιημένοι με τη δεινή σύμβαση μιας και καλύπτει αυτούς που ήδη εργάζονται και αυτούς που πρόκειται να εργαστούν. Είναι γεγονός πως το κόστος ζωής ανεβαίνει αλλά η σύμβαση προνοεί αναπροσαρμογές στον τιμήριθμο και αυξήσεις.

Για να εφαρμοστεί η δεινή σύμβαση υπάρχουν πολλές δυσκολίες μιας και το προσωπικό ποικίλλει ο μισθος είναι αναλόγως και οι μονάδες εξαρτώνται από το τομέα στον οποίο απασχολείται ο ξενοδοχοϋπάλληλος. Οι Συντεχνίες άσκησαν τρομερή πίεση στους Εργοδότες οι οποίοι παραβίασαν τον Κώδικα Βιομηχανικών Σχέσεων. Οι διαπραγματεύσεις για δεινή σύμβαση ξεκίνησαν από τον Γενάρη του 1981 και θα εφαρμοστεί τελικά σε 5-6 μήνες από τη κανονική λήξη της προηγούμενης σύμβασης.

Οι Ξενοδόχοι ανέβασαν τα αιτήματα των ξενοδοχοϋπάλλων σε 75%. Αυτό είναι εντελώς εξωπραγματικό μιας και σ' όλους τους άλλους τομείς εργοδότησης μπήκαν και μπαίνουν περίπου τα ίδια αιτήματα και τα έξοδα εφαρμογής των αιτημάτων δεν έχουν ανεβεί σε καμία περίπτωση τόσο ψηλά.

Όσον αφορά την ενημέρωση από μέρους της συντεχνίας στους ξενοδοχοϋπάλληλους υπάρχουν πρακτικές δυσκολίες. Τα ξενοδοχεία είναι πάρα πολλά (100) αλλά οι βάρδιες διαφέρουν τόσο πολύ

ή μια από την άλλη, έτσι που γίνεται δύσκολη η άμεση επαφή με τον κάθε εργαζόμενο. Μπορούν όμως να επικοινωνούν για οποιοδήποτε πρόβλημα τους με τη συντεχνία.

Η ΘΕΣΗ ΜΑΣ

Η Κυβέρνηση δίνοντας χαμηλότοκα δάνεια στους Ξενοδόχους βοήθησε στην δημιουργία 100 Ξενοδοχείων, άλλων 45 που βρίσκονται υπό ανέγερση και 45 που μπορεί να κτιστούν στο μέλλον.

Βοήθησε λοιπόν στη δημιουργία υπερκερδών από μια μικρή μερίδα ανθρώπων (Ξενοδόχοι) και την εκμετάλλευση μιας πολύ μεγαλύτερης μερίδας ανθρώπων (ξενοδοχοϋπάλλων).

Τα αιτήματα των ξενοδοχοϋπάλλων προωθούνται πολύ σωστά από τη συντεχνία που φαίνεται να ασχολήθηκε σοβαρά με το θέμα και να μην ενδίδει στις ψεύτικες πληροφορίες που δίνουν οι Ξενοδόχοι.

Ελπίζουμε πως τα αιτήματα των ξενοδοχοϋπάλλων θα εφαρμοστούν στο άμεσο μέλλον.

Ένα πολύ σημαντικό όμως θέμα που πρέπει να αρχίσει η συντεχνία να θέτει είναι η κρατικοποίηση των μεγαλύτερων ξενοδοχειακών μονάδων. Έτσι το κεφάλαιο δεν θα αφηθεί μόνο του να οργιάζει και να παρέχονται στο κάθε Κύπριο ευκολίες ανάπαυσης, και ψυχαγωγίας που σίγουρα είναι δικαίωμα του να έχει και που σήμερα απολαμβάνουν μόνο οι λίγοι «εκλεκτοί»

Νεφέλη

Εργατικά Εισιτήρια Ένας θεσμός που πρέπει να διευρυνθεί

Ο θεσμός των εργατικών εισιτηρίων όπως παρουσιάζεται στην Κύπρο τα τελευταία χρόνια καλύπτει κύρια την επιχορήγηση εισιτηρίων σε θεατρικές παραστάσεις του ΘΟΚ, και σε πολύ περιορισμένο βαθμό άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις.

Τόσο η σχεδόν ανύπαρκτη πολιτιστική συμμετοχή των εργατών όσο και η συνειδητή προσπάθεια από μέρους των καπιταλιστών και της δεξιάς για παροχή μόρφωσης αποκλειστικά στα μέτρα της παραγωγικότητας και κέρδους -και που σίγουρα η ολόπλευρη μόρφωση των εργαζομένων δεν έχει καμία θέση- τοποθετεί αυτο το θεσμό ανάμεσα στις προτεραιότητες των μεταβατικών διεκδικήσεων του εργατικού κινήματος.

Συντάκτες της Σοσιαλιστικής Εκφρασης είχαν μια συζήτηση γύρω από αυτο το θέμα τον Κεντρικό Μορφωτικό Γραμματέα της ΠΕΟ συν. Α. Κουκουμα.

«Η Εργατική Εστία της Ελλάδας που υπάγεται στο Υπ. Εργασίας διαθέτει από το 1977 το ποσο των £20000 στο Κυπριακό Υπουργείο για επιχορήγηση εργατικών εισιτηρίων για θέατρα, συναυλίες άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις και χρηματοδότηση εργατικών χορευτικών συγκροτημάτων.

Το πιο πάνω ποσο διατίθεται με τον ακόλουθο τρόπο: £10000 το χρόνο για εισιτήρια θεατρικών παραστάσεων του ΘΟΚ. Αυτο το ποσο μας εξασφαλίζει 6000 εισιτήρια για κάθε παράσταση που τα μοιράζονται οι δυο μεγαλύτερες συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ.

Εδώ πρέπει να πω ότι η ΠΕΟ θεωρεί άδικη την ίση κατανομή των εισιτηρίων μιας και η δύναμη της ΠΕΟ είναι μεγαλύτερη απ αυτής της ΣΕΚ. Πιστεύουμε ότι μια κατανομή αναλόγη της δύναμης κάθε συντεχνίας θα ήταν η ορθότερη διευθέτηση.

£4000 για επιχορήγηση των χορευτικών συγκροτημάτων της ΠΕΟ και ΣΕΚ.

£6000 προώθηση λαϊκών θεατρικών ομάδων (Προμηθέας, Λαϊκή Σκηνή) και άλλων καλλιτεχνικών θεαμάτων.

Αυτος ο θεσμός πρέπει να συνεχιστεί γιατί η πείρα των τελευταίων χρόνων δείχνει πως βοηθά στην πολιτιστική ανάπτυξη των εργαζομένων. Η διευρύνση του θεσμού δεν μπορεί να συζητείται τώρα γιατί απο τη μια αυτο προϋποθέτει μεγαλύτερα κονδύλια που κανένας δεν φαίνεται να θέλει να επωμισθεί και απο την άλλη υπάρχουν βασικές πληροφορίες ότι η εισφορά απο την Ελλάδα θα διακοπεί απο τον επόμενο χρόνο.

Όπως καταλαβαίνετε απειλείται ακόμα και η ύπαρξη αυτο του θεσμού, αλλά η ΠΕΟ είναι αποφασισμένη να αγωνιστεί για την συνέχιση και το δυνάμωμά του»

Η ΘΕΣΗ ΜΑΣ

Για να γίνει σωστή εκτίμηση της προσφοράς ενος θεσμού δεν πρέπει να τον απομονώσουμε απο τις αντικειμενικές συνθήκες που τον επηρεάζουν και καθορίζουν. Στο συγκεκριμένο θέμα οι καπιταλιστές καμώνονται πως δίνουν στους εργαζόμενους αυτο που ουσιαστικά δεν θέλουν να δώσουν. Θέλουν να μας πείσουν μέσα απο τα επιχορηγημένα εισιτήρια ότι ενδιαφέρονται για τον μορφωτικό ανέβασμα των εργαζομένων.

Η σημερινή όμως πραγματικότητα δείχνει ότι αυτο τους η προσπάθεια είναι ένα κακόπαικτο θέατρο που δεν πείθει κανένα.

- Γιατι η κατανόηση μιας θεατρικής παράστασης προϋποθέτει ένα ελάχιστο μορφωτικό επίπεδο που οι Κύπριοι εργαζόμενοι στην συντριπτική πλειοψηφία τους δεν το διαθέτουν.

- Γιατι η παρακολούθηση μιας θεατρικής παράστασης εξυπακούει έξοδα μεταφοράς όπως επίσης έξοδα επιβλεψής των βρεφών και των παιδιών των εργαζομένων στην διάρκεια της απουσίας τους απο το σπίτι.

- Γιατι η θεατρική κίνηση του ΘΟΚ δεν αντιπροσωπεύει την πολιτιστική κίνηση της Κύπρου στο σύνολο της.

Εμεις πιστεύουμε ότι το ενδιαφέρον των καπιταλιστών και της δεξιάς, για τους εργαζόμενους εκτείνεται και σταματα στην εκμετάλλευση τους και το στράγγισμα της ενεργητικότητάς τους στην παραγωγή των υπερκερδών τους. Την μόρφωση των εργαζομένων όχι μόνο δεν την επιδιώκουν (όπως θέλουν να δείχνουν) αλλά αντίθετα την καταπολεμουν με λύσσα γιατί ένας αμόρφωτος εργάτης είναι πιο εύκολο να δεκτεί την εκμετάλλευση και τους όρους του εργοδότη απο ένα μορφωμένο.

Αυτος που έχει κάθε συμφέρο απο την μόρφωση των εργαζομένων είναι οι ίδιοι και οι συντεχνίες τους. Γι' αυτο οι συντεχνίες πρέπει να κάμουν μια ολόπλευρη θεωρηση των τρόπων για μορφωτικό και πολιτιστικό ανέβασμα των εργαζομένων και να δώσουν την ανάλογη οργανωτική δουλειά για επίτευξη του πιο πάνω στόχου.

Η Σ.Ε. προτείνει μερικά πρακτικά μέτρα που μπορούν να βοηθήσουν τις συντεχνίες στην επίπονη προσπάθεια τους:

(1) Διευρύνση του θεσμού των εργατικών εισιτηρίων και σε παραστάσεις άλλων, εκτος του ΘΟΚ, θεατρικών ομάδων, συναυλιών, κινηματογράφων αθλητικών συναντήσεων κ.α.

(2) Συμπερίληψη, στις συλλογικές συμβάσεις, ειδικής πρόνοιας που να επιτρέπει την απουσία των εργαζομένων απο την δουλειά για παρακολούθηση επιμορφωτικών μαθημάτων χωρίς αποκοπή των απολαβών τους.

(3) Ενίσχυση του θεσμού (αύξηση του αριθμού) των κρατικών και περιοδευουσών βιβλιοθηκών και εμπλουτισμός τους με βιβλία που να ανταποκρίνονται στην μορφωτική στάθμη και εξέλιξη των εργαζομένων.

(4) Παραχώρηση του δικαιώματος στους εργαζόμενους για αγορά βιβλίων σε τιμές έκπτωσης.

(5) Ενίσχυση των κρατικών βρεφοκομικών και παιδοκομικών σταθμών έτσι ώστε να ανταποκρίνονται στις ανάγκες των εργαζομένων στο σύνολο τους πάνω σε 24ωρη βάση.

(6) Μειωμένα κόμιστρα για τους εργαζόμενους.

Α. Νικηφόρος

Α ΤΩΝ ΔΙΑΓΡΑΦΩΝ Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ ΤΟΥ ΙΞΙΟΝΙΣΜΟΥ Νίκου Κόκκινου

Οι κοινωνικές βάσεις της σημερινής κρίσης

Το πολιτικό πλαίσιο (η έλλειψη αντιχουντικού και αντιφασιστικού αγώνα), επέβαλε την αναγκαιότητα ίδρυσης της ΕΔΕΚ (Ενιαία Δημοκρατική Ένωση Κέντρου). Αν αναλύσει κανένας, το πολιτικό πλαίσιο της εποχής εκείνης, θα διαπιστώσει αμέσως, πως στη σύνθεση του κόμματος επηρεαζόταν μια ταξική ανομοιογένεια. Οι κοινωνικές πιέσεις, που εδημιουργούντο απο τη ταξική ανομοιογένεια, οδήγησαν λίγο αργότερα, στο να μετ' ονομασθεί το κόμμα σε Σ.Κ. ΕΔΕΚ (Σοσιαλιστικό Κόμμα ΕΔΕΚ). Ήταν φυσικό λοιπόν, τα διαφορετικά κοινωνικά στρώματα που εκφράζαν χωριστά ταξικά συμφέροντα, να επενεργούν πιεστικά πάνω στο κόμμα, άλλοτε συγκεκριμένα κι άλλοτε αόριστα, άλλοτε έντονα κι άλλοτε ήπια, προσπαθώντας να βρουν μια πολιτική διέξοδο έκφρασης. Προσπαθώντας σε τελευταία ανάλυση να βρουν τις ιδεολογικές ρίζες του κόμματος.

Χαρακτηριστικό είναι πως ο Γ.Γ. συν. Τ. Χατζηδημητρίου, διασημόντος ιδεολογικά, αυτές τις πιέσεις και τις συγκρούσεις, αλλά μη κατανοώντας τη ταξική τους προέλευση, τις θεωρούσε προσωρινές και τόνιζε «πως το κόμμα αποτελεί το χωνευτήρι των διαφορετικών τά-

σεων». Δηλαδή έβλεπε τις αντικειμενικές ταξικές διαφορές, σαν προσωρινές ή ακόμα και προσωπίδες, που θα μπορούσαν να «χωνευτούν» μέσα απο το κόμμα, φτάνει να δείχνουμε όλοι μας, καλή κι όχι κακή πρόθεση ή διάθεση.

Αντιλαμβανόταν τα ζητήματα, στατικά και μηχανιστικά, παραγνωρίζοντας πως πάνω απο το κόμμα βρίσκεται η πάλη των τάξεων και σε συνέχεια η πάλη ανάμεσα στην υλιστική και ιδεολογική φιλοσοφία. Πως το κόμμα είναι η οργανωμένη μορφή πάλης, για τα συμφέροντα μιας κοινωνικής τάξης, ενάντια στα συμφέροντα όλων των άλλων τάξεων.

Ουσιαστικά η θέση με το «χωνευτήρι» οδήγούσε στο συμπέρασμα πως το Σ.Κ. ΕΔΕΚ, αποτελούσε ένα κόμμα «νέου τύπου», όπου η καλή πρόθεση και διάθεση ήταν αρκετή για να δημιουργήσει συνθήκες «αρμονίας» και «συνεργασίας» όλων των κοινωνικών στρωμάτων πάνω σε «θνικούς» και «δημοκρατικούς» στόχους! Οτι το πρόβλημα βρισκόταν μέσα στο μαυλο των συντρόφων εκείνων που δεν είδχαν «κατανόηση» κι όχι στην αντικειμενική κοινωνική τους συνείδηση!

Τούτο εξ' άλλου γινόταν στο Σ.Κ. ΕΔΕΚ και στη περίοδο της ταξικής «ηρεμίας» (1970-1974) Οτι αντιφάσεις και οι συγκρούσεις παρουσιάστηκαν απο την πρώτη στιγμή της ίδρυσης του κόμματος. Ωστόσο το οτι το κόμμα δεν οδηγήθηκε αμέσως σε έντονη συζήτηση και αναλύσεις, το οφεί-

αλλά σαν κίνημα που αποτελούσε ταυτόχρονα και τη κραυγαλέα παραδοχή της ταξικής του ανομοιογένειας. Οι μαρξιστές ασφαλώς, ποτες δεν δέχτηκαν αυτο την ανάλυση και προσπαθούσαν να στρώσουν συνειδητά το κόμμα στη στράτα του επιστημονικού σοσιαλισμού (μαρξισμού).

Ασφαλώς μέσα σε ορισμένες συνθήκες (για παράδειγμα σε συνθήκες απελευθερωτικού αγώνα), μπορεί να γίνει συνεργασία ανάμεσα σε κόμματα με διαφορετική κοινωνική σύνθεση, αλλά ταυτόχρονα θα συνυπάρχουν και οι ταξικές διαφορές. Τα χωριστά ταξικά συμφέροντα, αναζωογονούνται με μεγαλύτερη ένταση μέσα σε συνθήκες εθνικών κρίσεων και οικονομικών σπασμών. Αυτο συνέβηκε και στο τόπο μας, μετα το πραξικόπημα και τη τουρκική εισβολή, τον Ιούλη του 1974.

Η περίοδος της ταξικής «ηρεμίας» (1970-1974)

Οι αντιφάσεις και οι συγκρούσεις παρουσιάστηκαν απο την πρώτη στιγμή της ίδρυσης του κόμματος. Ωστόσο το οτι το κόμμα δεν οδηγήθηκε αμέσως σε έντονη συζήτηση και αναλύσεις, το οφεί-

Συνέχεια στην 8η σελ.

ου κυπριακού (επική φράση), νισμο, απαντήφαναοι γιατί της Αριστερης ΕΔΕΚ και καη και στελέχη τους τίμιους κουν τις γραμ- είναι πως η Α.Σ.Κ. ΕΔΕΚ παρχικά εκείνα ιολίτευσης παφράξιας. Γιατι ε αμέσως πιο αι το αποτέλε-ν και των πέν-νται απο τα των διαφορε-ρωμάτων που κόμμα. το ζήτημα του μα, έχει γίνει ο ιος άξονας της ρατίας, για να ιαφες των τιμ-στελέχων του πέραν τούτου, πνης οξυτήτας το θέμα ανάμε-ση, επιβάλλε-α κανένας με αρότητα.

ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΚΛΟΓΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Συνεχίζουμε και σ' αυτό το φύλλο τη συζήτηση πάνω στο πρόγραμμα της ΕΔΕΚ φιλοξενώντας τις απόψεις του σ. Σάββα. Περιμένουμε κι άλλες απόψεις για να ολοκληρωθεί η συζήτηση.

Μετα την ολοκλήρωση του πρώτου αυτού κύκλου συζήτησης η Συντ. Επιτροπή θα συνοψίσει τις θέσεις που εκφράστηκαν και θα τοποθετηθεί εκεί όπου διαφωνεί.

Κριτικάροντας τις απόψεις του συν. Πέτρου που δημοσιεύτηκαν σε προηγούμενη Σ.Ε. αρ. φύλλου 107 (Σάββατο 30 Μαΐου 1981) θέλω να ξεκαθαρίσω ότι είμαι από εκείνους που πιστεύουν ότι είναι σωστή η τοποθέτηση του Σ.Κ. ΕΔΕΚ πάνω στο εθνικό θέμα, ότι δηλαδή οι στόχοι της Τουρκικής αστικής τάξης για την Κύπρο είναι οι δυο πιο κάτω:

- α) νομιμοποίηση των κατοχικών δεδομένων
- β) ολική κατάληψη της Κύπρου

Για το άρθρο του συν. Πέτρου έχω πολλές αντηρήσεις αλλά θα περιοριστώ στα επιχειρήματα του που αποκλείουν την άποψη ότι Τουρκία σχεδιάζει την ολική κατάληψη της Κύπρου. Ο συν. Πέτρος υποστηρίζει στο άρθρο του ότι ο κίνδυνος «είναι ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ» (τα κεφαλαία δικαίου) και ανέφικτος.

Επισημαίνω, πριν ξεκινήσω τα επιχειρήματά μου, την σοβαρότητα του θέματος. Ο κίνδυνος ή όχι της πλήρους κατάληψης της Κύπρου από τα Τουρκικά στρατεύματα επιβάλλει τόσο διαφορετικές γραμμές ταχικής και πρακτικής που δεν πρέπει να ξεμπερδεύουμε εύκολα μ' αυτό το θέμα. Γιατί είναι πολύ διαφορετικές οι μέθοδοι αγώνα και πάλης για ένα προοδευτικό κίνημα αν υπάρχει κίνδυνος κατάληψης της Κύπρου από τα τουρκικά στρατεύματα από τις μεθόδους αγώνα και πάλης αν δεν υπάρχει αυτός ο κίνδυνος. Και τα πράγματα γίνονται πολύ πιο σοβαρά όταν στο ένα σκέλος του διλήμματος (κατάληψη ή όχι) υπάρχει συυφασμένη η καταστροφή ενός λαού και ενός τόπου.

Ο κίνδυνος κατάληψης της Κύπρου είναι ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ (τα κεφαλαία δικαίου) μέσα στα δεδομένα που έχουμε σήμερα. Αποτομή αυτού του κινδύνου θα γίνει αν αλλάξουν τα δεδομένα στην περιοχή (π.χ. αλλαγή συσχετισμού δυνάμεων, κοινωνική αλλαγή στην Τουρκία κ.λ.π.) Όμως όσο τα δεδομένα διατηρούνται τα ίδια ο κίνδυνος της ολικής κατάληψης της Κύπρου είναι μια πραγματικότητα.

Στην κριτική του εκλογικού προγράμματος του Σ.Κ. ΕΔΕΚ αποκλείεται η ολική κατάληψη και μέσα στα δεδομένα που έχουμε σήμερα.

Ο αρθρογράφος σας αγνοώντας την ιστορική πορεία του Τουρκικού επεχτατισμού στην Κύπρο (συμφωνίες Ζυρίχης - Λονδίνου, η Τουρκία εγγυήτρια δύναμη, ΤΟΥΡ-ΔΥΚ στην Κύπρο 1960 - πράσινη γραμμή, θύλακες 1963 - εισβολή στην Κύπρο με αφορμή το πραξικόπημα, κατοχή του 40% του Κυπριακού εδάφους 1974) πιστεύει ότι από δω και να πάει θα ζήσουμε βίο ανθόσπαρτο και ευτυχισμένο και ότι η εξελικτική πορεία του τουρκικού σωβινιστικού επεχτατισμού έφτασε στο τέρμα της και κίνδυνος δεν υπάρχει. Για τεκμηρίωση της άποψής του αναφέρει μερικά επιχειρήματα για τα οποία θα γίνει προσπάθεια να απαντηθούν ένα-ένα εκτός από τη πρώτη εισαγωγική παράγραφο των επιχειρημάτων η οποία πρέπει να εξηγηθεί σαφώς για να γίνει δυνατή η απάντηση. Οι θέσεις που αναφέρονται στην εισαγωγική παράγραφο είναι γενικολόγες και σασφείς π.χ. γράφει - αν κατάλαβα καλά - ότι ο ιμπεριαλισμός δεν θέλει πλήρη κατάληψη της Κύπρου αλλά λύση διπλής ένωσης ή διχοτόμησης γιατί η διπλή ένωση ή η διχοτόμηση ανάμεσα στα άλλα διασπα σπασίδηποτε κοινωνική αλλαγή στην Ελλάδα (ΠΑΣΟΚ) ή την Τουρκία (τύπου Ιραν). Διασπασε τι και για ποιους; Αυτή η παράγραφος πρέπει να εξηγηθεί σαφώς,

Ας δούμε λοιπόν τα 6 αριθμημένα από τον αρθρογράφο σημεία με τα οποία προσπαθεί να αποδείξει ότι η Τουρκία δεν θα επιχειρήσει πλήρη κατάληψη

Γράφει: (Η πλήρης κατάληψη θα επιφέρει)

- α) «Κατάληψη της νομικής υπόστασης των βάσεων με την ουσιαστική κατάργηση των συμφωνιών Ζυρίχης Λονδίνου». Μα η πλήρη κατάληψη θα δημιουργήσει καινούργια δεδομένα για τους ιμπεριαλιστές καλύτερα από τις συμφωνίες Ζυρίχης Λονδίνου που και οι υπάρχουσες βάσεις θα ενισχυθούν και άλλες θα μπορούν να δημιουργηθούν μέχρι το σημείο να μπορεί και η Κύπρος όλη να γίνει μια μεγάλη βάση. Μα εδώ είναι απλά μαθηματικά. Αν οι συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου βοήθησαν στην εδραίωση των καπιταλιστικών ιμπεριαλιστικών ανταπασατατικών δεδομένων σε βαθμό 4 (τέσσερα) η πλήρη κατάληψη θα τα εδραιώσει σε βαθμό 10 (δέκα). Γιατί λοιπόν να μη προστιμήσουν το δέκα (πλήρη κατάληψη) από το τέσσερα (Συμφωνίες Ζυρίχης - Λονδίνου).

Ίσως ο αρθρογράφος (συν. Πέτρος) να υπονοεί εδώ ότι θα αντιδράσουν τα αγγλικά συμφέροντα που είναι επιστημοποιημένα εδώ με τις συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου (δικαιώματα, βάσεις κ.λ.π.) γιατί η πλήρης κατάληψη θα χτυπούσε τα δικαιώματά τους.

Όμως οι αντιδραστικές δυνάμεις στην περιοχή μπορούν να έλθουν σε ένα καινούργιο διακανονισμό πριν και μετά την κατάληψη που τα ιδιαίτερα αγγλικά συμφέροντα να εξασφαλιστούν. Εξ άλλου ας μη ξεχνάμε ότι μια βασική αντίθεση στην Κύπρο ανάμεσα στα Αγγλικά και Αμερικάνικα συμφέροντα πάει σιγά σιγά να εκλείψει εντέλως γιατί η Αγγλική αστική τάξη είναι αναγκασμένη μέσα στα γενικότερα παγκόσμια οικονομικά-πολιτικά δεδομένα να συμπλέξει με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και να εξαρτάται απ' αυτόν. Κι αν ακόμα δεχτούμε ότι εξακολουθεί η Αγγλία να έχει αντιθέσεις με τα Τουρκο-αμερικάνικα συμφέροντα είναι γελοίο να δεχτούμε ότι θα έρθει σε ρήξη με την Αμερική και θα σπάσει την εξάρτησή της με τον Αμερικάνικο Ιμπεριαλισμό εξ αιτίας του Κυπριακού. Κι ας μη ξεχνάμε όπως γράφτηκε πιο πάνω ότι ιδιαίτερα Αγγλικά συμφέροντα θα ικανοποιηθούν και οι υπάρχουσες βάσεις να παραμείνουν κάτω από την Αγγλική διοίκηση και άλλα προνόμια να δοθούν.

β) «Αδυναμία περαιτέρω χρησιμοποίησης τους (των βάσεων) γιατί θα είναι εκτεθειμένοι παγκόσμια».

Ναι θα είναι εκτεθειμένοι για λίγο καιρό, και τι έγινε;

Το Ισραήλ έχει καταλάβει εδάφη 30 φορές περισσότερο από την έκταση του Ισραήλ που αναγνώρισαν τα Ηνωμένα Έθνη το 1948. Τα κατεχόμενα εδάφη τα χρησιμοποιεί για στρατιωτικούς σκοπούς για βομβαρδισμούς και εισβολές σε γειτονικές χώρες, έχει εγκαταστήσει πυραύλους ακόμα και στον Ν. Λίβανο· κανένας δεν αναγνωρίζει τα κατεχόμενα εδάφη στον Ισραήλ αλλά η σιδερένια πραγματικότητα βροντίζει χιλιάδες φορές περισσότερο από τις δηλώσεις και τα ψήφισματά ενάντια στην ταχική του. Κι αν ακόμα υπάρχει διαμαρτυρία και ανηδράσεις για το Ισραήλ είναι γιατί κρατούν το θέμα ζεστό ο αγώνας των Παλαιστών και οι καθημερινές οξύνσεις στην περιοχή.

Ποιος θα ανηδράσει όμως στη

τουρκοκρατική κατάληψη της Κύπρου αφού είναι σίγουρο ότι αμ έσως θα υπάρξουν τέτοια δεδομένα που το θέμα θα ξεχαστεί και θα κλείσει (προσφυγοποίηση όλου του Ελληνοκυπριακού πληθυσμού στην Ελλάδα και άλλες χώρες για να μη υπάρξει αντίδραση στην κατοχή από κυπριακό πληθυσμό).

Η θέση ότι δεν θα γίνει κατάληψη της Κύπρου γιατί έτσι δεν θα μπορούν να χρησιμοποιήσουν τις βάσεις γιατί θα είναι εκτεθειμένοι παγκόσμια θυμίζει ΑΚΕΛική πρακτική που μιλά για παγκόσμια κοινή γνώμη που θα βοηθήσει και θα αποτρέψει (πράγματα αποπροσανατολιστικά και ηουχαστικά για να μη μπει καμία διαδίκασια αγώνα).

Λοιπόν λίγο καιρό μετά την ολική κατάληψη οι βάσεις θα είναι ντεφάκτο αναγνωρισμένες από όλους.

γ) «Διάλυση της Ν.Α. πτέρυγας του Ν.Α.Τ.Ο» Καμία διάλυση. Αντίθετα θα ενισχυθεί. Πρώτα απ' όλα το ένα σκέλος της η τουρκική αστική τάξη θα βγει κερδοσμένη και ευχαριστημένη από την σύμπλευση της με τον αμερικανονατοϊκό ιμπεριαλισμό. Το άλλο σκέλος - η ελληνική αστική τάξη - θα αντιδράσει φυσικά (και κάτω από την πίεση των μαζών του ελληνικού λαού) αλλά θα αντιδράσει μόνο κείροσκοπικά και εκτονωτικά. Το προηγούμενο παράδειγμα της στάσης της απέναντι στο γεγονός της κατάληψης της μισής Κύπρου από τα τουρκικά στρατεύματα κατοχής είναι χαρακτηριστικό: μισοαποχώρηση-ενταξη ξένα. Κάπως έτσι θα αντιδράσει και για την κατάληψη του άλλου μισού (ίσως και με ανακούφιση γιατί ξεμπερδεύει με ένα θέμα που για τριάντα και περισσότερα χρόνια της προκλούσε φασαρίες και αποκάλυπτε την εξάρτησή της με τα αμερικάνικα συμφέροντα). «Η Ελλάδα ανανήκει με δύο πνεύμονες: ένα αμερικανικό και ένα αγγλικό. Δεν μπορεί για την Κύπρο να πάθει ασφυσία» Γ. Παπανδρέου.

δ) «Λαϊκή αντίδραση στην Ελλάδα ανάλογη και πιο μεγάλη απ' αυτή που έρχετο τη χούντα το 74 με απρόβλεπτες συνέπειες τόσο για το κοινωνικό σύστημα όσο και για τις αμερικανονατοϊκές βάσεις στη χώρα αυτή» γράφει ο αρθρογράφος σας.

Λαϊκή αντίδραση λοιπόν στην Ελλάδα. Κι όμως πιο πάνω ο αρθρογράφος σας όταν ξεκινά την κριτική του εκλογικού προγράμματος του Σ.Κ. ΕΔΕΚ γράφει: «Ξεκινούμε με το λεγόμενο εθνικό» γιατί νοιώθαμε δυσφορία να μιλάμε για «ξεπερασμένους» όρους όπως εθνικό θέμα ή εθνικό πρόβλημα της Κύπρου. Όμως το εθνικό θέμα της Κύπρου είναι μια πραγματικότητα και αλιόμοιο στο προοδευτικό κίνημα και τις οργανώσεις του που δεν ταποθετούνται σωστά. Όσον αφορά το θέμα της λαϊκής αντίδρασης στην Ελλάδα είναι παραδεχτό πως παίζει κάποιο ρόλο.

Όμως ο ρόλος του δεν θα φτάσει στα επικίνδυνα (για το κατεστημένο) σημεία που αναφέρει ο αρθρογράφος συν. Πέτρος. Όταν η κατάληψη της Κύπρου από την Τουρκία είναι ζήτημα ωρών δεν μπορούμε να περιμένουμε λαϊκή αντίδραση στην Ελλάδα τέτοια που να ανατρέψει το κοινωνικό καθεστώς της χώρας όπως ευαγγελίζεται ο αρθρογράφος σας. Το μόνο που θα έχουμε θα είναι εκδηλώσεις οργής και αγανάκτησης που γρήγορα θα εκτονωθούν. Μόνο αν είμαστε δυνατοί να αντέξουμε μακρόχρονα στην πολεμική προσπάθεια των κατοχικών στρατευμάτων να ολοκληρώσουν την κατοχή και σ' ένα μακρόχρονο αγώνα για διώξιμο των κατοχικών στρατευμάτων από την ήδη κατεχόμενη Κύπρο θα δημιουργηθούν εκείνες οι προϋποθέσεις που θα βοηθήσουν στην ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος στην Ελλάδα. Γιατί ο μακροχρόνιος εθνικοσπλεεβρωτικός αγώνας στην Κύπρο θα δέσει με τα κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα του ελληνικού λαού

και θα δημιουργεί καταλυτικές επιδράσεις και εξελίξεις (π.χ. θα αποκάλυπτε καθημερινά πόσο ξενοδόουλη και εξαρτημένη από ξένα συμφέροντα είναι η αστική τάξη της Ελλάδας κ.λ.π.) Όμως αυτό δεν θα γίνει αν με το ξεκίνημα ταραχών τα τουρκικά στρατεύματα κατοχής βρ έθουν στη Λεμεσό σε 5 ώρες.

ε) «Τεράστια προβλήματα για την Τουρκία στη διατήρησή του ελέγχου του υψισυ για τη μόνη διέξοδος για τους Ελληνοκύπριους θάνα ή ετε το θέλουν είτε όχι η ενόπλη αντίσταση και πάλη».

Κι εδώ αποδυναμώνεται η πλήρης έλλειψη κατανόησης της φύσης του Κυπριακού προβλήματος και της εξέλιξής του. Αν τα τουρκικά στρατεύματα καταλάβουν την Κύπρο όλη θα αφήσουν τόσους Ελληνοκύπριους όσους έχουν αφήσει στις κατεχόμενες επαρχίες της Κερύνειας της Λευκωσίας και της Αμμοχώστου. Δηλαδή σχεδόν κανένα. Άρα δεν θα υπάρχει κατεχόμενος πληθυσμός ούτε για να κάνει αντίσταση ούτε αντάρτικο και δολιοφθορές ενάντια στα τουρκικά στρατεύματα κατοχής. Πρόβλημα αντίστασης από κατεχόμενο πληθυσμό δεν θα αντιμετωπίσει η Τουρκία. Η κατάληψη της Κύπρου σημαίνει προσφυγοποίηση στην Ελλάδα κυρίως και στις άλλες χώρες του εξωτερικού της τερόσπας πλειοψηφίας των Ελληνοκυπρίων. Και στις λίγες δεκάδες χιλιάδες που θα παραμείνουν θα τους δημιουργήσουν τόσα προβλήματα (αστυνόμευση, καταπιεστικοί θεσμοί και νόμοι, τρομοκρατία) που η σταδιακή φυγή από την Κύπρο και η μετανάστευση θάνα ή μόνη λύση.

στ) «Η ανυπαρξία Τουρκοκυπρίων στο Νότο θα αφαιρεί έστω και τα τυπικά προσχήματα για μια τέτοια ενέργεια». Κι εδώ πάλι βρήσκουμε μια ΑΚΕΛική λογική που μιλά για υποχωρήσεις και τολμηρα βήματα για να αφαιρέσουμε τα προσχήματα τις δικαιολογίες από την Τουρκία και να τη ξεγυμνώσουμε μπροστα στα μάτια του κόσμου.

Αυτά όμως δεν μετρούν στο παιχνίδι που παίζεται στην Κύπρο. Και τίποτα δεν είναι πιο εύκολο από το αμα είσαι προετοιμασμένος να βρεις ένα πρόσχημα. Μήπως το Ισ-

ραήλ που βομβαρδίζει πυρηνικούς αντιδραστήρες χιλιάδες μίλια μακριά ή καταλαμβάνει το Νότιο Λίβανο έχει για δικαιολογία την ύπαρξη εκεί Ισραηλιτών; Καθόλου. Και για την Τουρκία είναι εύκολο να βρει ένα καινούργιο πρόσχημα π.χ. για να προστατεύσει πάλι το Τουρκοκυπριακό διώνικρο κράτος μετά από φασαρίες στα σύνορα των δύο κρατιδίων, φασαρίες που μπορούν να δημιουργηθούν και από μία προβοκάτσια.

Όλα αυτά μας δείχνουν ότι πρέπει το θέμα της ολικής κατάληψης ή όχι της Κύπρου από την Τουρκία να μελετηθεί σοβαρά για να εξαχθεί η σωστή στάση των προοδευτικών δυνάμεων πάνω στο πιο σοβαρό θέμα της Κυπριακής Ιστορίας.

Είναι απαράδεχτο να εξαγονται με τόση ευκολία συμπεράσματα όπως «ο κίνδυνος κατάληψης της Κύπρου είναι φανταστικός» και σαν αποδείξεις να αναφέρονται οι πιο πάνω 6 που σχολιάσθηκαν. Η ακόμα ότι κατάληψη της Κύπρου από την Τουρκία θα θέτει σε κίνδυνο τις βάσεις επειδή όλη η Κύπρος θα ελέγχεται από μια χώρα (την Τουρκία) και έτσι η κατάληψη δεν θα πραγματοποιηθεί. Αν η Τουρκία καταλάβει την Κύπρο σημαίνει ότι ένας από τους κύριους λόγους θα είναι η εξασφάλιση των Αμερικάνικων συμφερόντων και βάσεων στο νησί. Και καμία Ιρανικού και Χομεϊνικού τύπου αλλαγή στην Τουρκία δεν θα θέσει σε κίνδυνο τις αμερικάνικες βάσεις που θα δημιουργηθούν στο νησί. Στην Κούβα το καθεστώς άλλαξε τόσο πολιτικά όσο και κοινωνικά και οικονομικά και από τον αμερικανόδουλο Μπατιστα πήγαμε στον κομμουνιστή Κάστρο κι όμως οι αμερικάνικες βάσεις υπάρχουν ακόμα στην Κούβα. Περισσότερη λοιπόν προσοχή στα συμπεράσματα μας.

Όλα αυτά ξαναθέτουν το πρόβλημα του εθνικού θέματος και του εθνικοσπλεεβρωτικού αγώνα στην Κύπρο. Και η Σοσιαλιστική Εκφραση πρέπει να δώσει τις σελίδες της σε όλους για ένα ανανεωμένο διάλογο για το πιο καιρό πρόβλημα του Κυπριακού Λαού.

Σάββας ΠΑΥΛΟΥ

ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ

Συνεχία από την 1η σελίδα

στην εργατική τάξη ακριβώς τόσο στον οικονομικό τομέα με την συνεχή πτώση του βιοτικού της επιπέδου όσο και στον ιδεολογικό με την πτώση της πολιτικής συνειδητοποίησης της.

Όμως οι εμπειρίες των εφτα χρόνων που πέρασαν από τον Ιούλη του 74 έχουν αλλάξει κάτι πολύ σημαντικό: την συνείδηση των πλατειών μαζών της εργατικής τάξης. Έχει περάσει πια η εποχή των αυταπατών και μαζί της έχει περάσει και η εποχή της απόλυτης αποδοχής της γραμμής της ηγεσίας τους.

Οι εργάτες δεν απορρίπτουν τις ηγεσίες τους αλλά αρχίζουν πια για καλά να κρίνουν τις θέσεις τους και να τις σπρώχνουν προς μια πολύ διαφορετική πορεία: την πορεία της προετοιμασίας για τη σύγκρουση με την δεξιά, την πορεία για την

εξουσία.

Αυτή η πορεία δεν είναι καθόλου άσχετη με το εθνικό πρόβλημα. Αντίθετα μόνο στη βάση του αγώνα για την εξουσία της εργατικής τάξης είναι δυνατό να κερδηθούν οι τουρκοκυπριακές εργατικές μάζες και να αντιμετωπιστούν οι ιμπεριαλιστικές συνομοσίες. Αμεσο καθήκο της Ελληνοκυπριακής αριστερας είναι η επίτευξη της ενότητας των αριστερών κομμάτων στη βάση ενός επαναστατικού προγράμματος και η επιδίωξη ενός κοινού μετώπου με τα τουρκοκυπριακά αριστερά κόμματα. Ο αγώνας ενάντια στη δεξιά και ο αγώνας ενάντια στην ιμπεριαλισμό δεν είναι δυο ξεχωριστές έννοιες. Οι Κύπριοι κεφαλαιοκράτες δεν μπορούν να δώσουν άλλη λύση στο Κυπριακό από τη διχοτόμηση.

Λευκωσία Ιούλης 1981

Η ίδρυση Πανεπιστημίου στην Κύπρο ή

το πρόβλημα της ελεύσεως του κυρίου κατα τους χιλιαστές

Λάθος, δεν είναι ένα κτίριο του Πανεπιστημίου (μην σας συγχίζουν οι κολώνες) Είναι το καινούργιο σπίτι του κ. Ρολάνδη

Τι σχέση μπορεί να έχουν οι διακηρύξεις των κυπρίων αρχόντων για την ίδρυση Πανεπιστημίου με τις διακηρύξεις των Ιερωβάνων για την ελευση του Κυρίου; Το πρώτο κοινό σημείο είναι πως και οι δύο είναι διακηρύξεις. Επίσης και οι δύο είναι διακηρύξεις που αναβάλλονται. Δεύτερο, οι υποσχέσεις αυτές είναι απραγματοποίητες και αυτο το ξέρουν καλύτερα απ' όλους οι κήρυκες τους.

Εγώ θα μελετήσω το Πανεπιστήμιο και αφήνω τους Ιερωβάδες στην κρίση της εκκλησίας. Επειδή πιστεύω στον ταξικό προσδιορισμό μιας μελέτης, ξέρω πως εγώ κι η εκκλησία, σαν πάμφτωχοι και οι δύο, θα καταλήξουμε στα ίδια συμπεράσματα.

Η ίδρυση πανεπιστημίου είναι μια ιδέα που πλανιέται τον τελευταίο καιρο στον ελεύθερο κυπριακό ου-

ρανο. Υπαίτιος της σύλληψης της θεωρείται ο Μεγάλος Ηγέτης και μελλοντικοί μαιευτάρες οι διάδοχοί Του. Οι τελευταίοι μετα το θάνατό Του θυμήθηκαν πως ήταν επιθυμία Του να δει αυτός ο τόπος ένα Πανεπιστήμιο. Αυτός ήταν ο κύριος λόγος αλλά σαν μαρξιστής που είμαι αισθάνομαι υποχρεωμένος να αναφέρω και τους άλλους (ασήμαντα συντείναντες) λόγους:

Στον τόπο μας χρειάζονται δύο πράγματα για να σταδιοδρομήσει είναι κατα σειρά σπουδαιότητας α) η γλώσσα και β) το χαρτί (δηλαδή δίπλωμα). Όσοι δε διαθέτουν το πρώτο θα πρέπει να ψάξουν για το δεύτερο. Ετσι σκορπίζονται στις τρεις γωνίες της γης για να το βρουν. Προηγουμένως πρέπει να μεταλαμβάνουν επι πενταετίαν ή εξαετίαν από ένα καινούριο μαντήρι που αν και φυτρώνει παντού είναι

πολυ ακριβο και λέγεται φροντητήριο. Οι μνημένοι γυρίζουν πίσω με ένα μεγάλο βαρο κεφάλι, σα μπαλόνι, που περιέχει μέσα μείγμα ονέρων και φιλοδοξιών. Επειδή οι ατμοσφαιρικές συνθήκες της Κύπρου δε σηκώνουν αυτο το μείγμα, γρήγορα διαλύεται και το μπαλόνι ξεφουσκώνει. Μπρος στο φάσμα της πείνας οι νεαροί βλαστοι ασχολούνται με τη κτηνοτροφία. Πάντως όχι με τη χοιροτροφία επειδή τα αφεντικά λόγω βιολογικής αλληλεγγύης δεν τρωνε χορνο με αποτέλεσμα η ζήτηση του να είναι μικρή.

Βεβαία όλα τούτα είναι ασήμαντες λεπτομέρειες που συμβαίνουν τα τελευταία δέκα χρόνια και κανείς δεν τις προσέχει. Το μοχλο της ιστορικής απόφασης τον κίνησε σχεδόν αποκλειστικά η Υποθήκη. Εγιναν τότε σεμνες εκδηλώσεις και ταπενες ανακοινώσεις. Οι έξυπνοι πολιτικοί

ατέγγωσαν την γλώσσα τους κι οι λιγότερο έξυπνοι πολίτες το βαλάντιο τους (εισφοράι υπερ Πανεπιστημίου).

Πέρα από τον ιδεαλισμό των πρώτων ημερών υπήρξαν ορισμένες δυσκολίες τις οποίες, εξηγουμαι, θα αναφέρω χωρίς να θέλω ούτε κατα δάνοιαν να θίξω το Δείκτη Νοσημότητας (Δ.Ν.) της άρχουσας τάξης του οποίου αποδείξεις έχουμε πολλές. Αρκει να αναφέρουμε πως αν μέλος της άλλης τάξης (δουλοπάροικος) κλέψει από το δίσκο της εκκλησίας δέκα αελίνια καταδικάζεται αμείλικτα απ' το νόμο. Αν μέλος της άρχουσας τάξης (φρουδάρης) δανιστεί δέκα εκατομμύρια από αποταμιεύσεις του λαου θα του γίνουν γενικές συστάσεις εκτός βέβαια αν το παρακάνει οπότε φυλακίζεται. Αυτο βεβαία είναι σωστο γιατί επιβάλλει την αξιοκρατία και οικοδομει την ιδανική Πολιτεία, όπως την ονειρεύτηκε ο Πλάτων.

Τότε λοιπον είχαν δοθεί είκοσι εκατομμύρια σ' ένα φιλανθρωπικό ίδρυμα που θα έκανε ένα δρόμο (μηχανήματα, έξοδα παραστάσεων, τιμαριθμικό, επίδομα απορίας και ενεργίας, λάδι, νομικές συμβουλές κ.α.κ.) Ηταν αδύνατο να δωθούν άλλα δύο εκατομμύρια για Πανεπιστήμιο κι έτσι: Ας γίνει πρώτα ο δρόμος κι ύστερα βλέπουμε. Ο δρόμος τελώνει το 2014 μ.χ. και το Πανεπιστήμιο το 2113 μ.χ. Ο λαος ανάσανε. Επιτέλους τα δισεγγονα των εγγονιών του θα είχαν Πανεπιστήμιο.

Επίσης παρατηρήθηκε ότι οι φοιτητες των άλλων Πανεπιστημίων είχαν προβληθεί από επικίνδυνα κόκκινα μικρόβια. Συμπτώματα: Προκαλούν διάσπαση της κοινής ησυχίας, επιδίδονται σε τρομοκρατι-

κές ενέργειες και ασκουν κομμουνιστική προπαγάνδα. Το νέο είδος χλωήρας (ερυθρά), δεν πρέπει να εισαχθεί στον αέρινο και μακάριο τόπο μας πριν οι ξένοι θεοί βρουν το εμβόλιο. Θα υπήρχε κίνδυνος διατάραξης του κοινωνικού συμβολαίου. Αυτό απασχόλησε υποσυνείδητα και πολλους «προοδευτικούς» που η δική τους σύμβαση δισαιθάνθηκε νέα απειλή.

Παράπονα εκαναν κι οι αύζυγοι κυπρίων εκλεκτών επειδή οι αντράδες τους δεν έβλεπαν πια στον ύπνο τους λίρες και δολλάρια (εξοικονόμηση ξένου συναλλάγματος) που τα μάζευαν στις πύλες ενός καλλιμάρμαρου κτιρίου αλλά τρομακτικούς εφιάλτες με λέξεις που εύκολα διακρίνονταν: Μάης '68, Μπέρκλεϋ, Πολυτεχνείο κ.α.κ. Τέτοιο χάος δε θα έπρεπε να γνωρίσει η Λευκωσία. Γι' αυτο αν θα γίνει κάποτε το Πανεπιστήμιο (τη 2η χιλιετηρίδα με τα Χριστόν) θα βρίσκεται σε έρημο κι απάτητα μέρη για να τα βάζουν οι φοιτητες με τους πεύκους και τα ελιόδεντρα.

Δε θα πρέπει να αγνοήσουμε μια άλλη σοβαρή εκδοχή που λέει πως η αναβολη στο κτίσιμο του Πανεπιστημίου έγινε ύστερα από απαίτηση του Ντεκας με αντάλλαγμα την επιστροφή εφτα Ελληνοκυπρίων γάτων στην Αμμόχωστο.

Όλα τούτα δεν είναι παρα εικασίες. Για όσους ζήτουν αιγούρα πράγματα θα πρέπει να περιμένουν ως το 1983 που θα γίνει το νέο συνδείο των Ιερωβάδων στο Μπρούκλιν των ΗΠΑ. Εκεί εκτός απ' την έλευση του Κυρίου στη Γη θα ορίσουν και την ημερομηνία της ίδρυσης του Πανεπιστημίου στην Κύπρο.

Πάμπος Π.

Εβδομη κατα συνέχεια φορα λοιπον...

Αν συνεχίσετε να ζείτε όπως τώρα, χαθήκατε Φίλος σας είναι η αλλαγή σύντροφος-σας στη πάλη είναι η ανυπακοή απο το τίποτα πρέπει να κατορθώσετε κατι ότι είναι παντοδύναμο θα εξαφανιστεί στην μηδαμινότητα αποκηρυξτε ότι έχετε κατακτητήστε ότι σας αρνηθήκαν. Μπερτολτ Μπρεχτ

Οι ηγεσίες των αριστερων κομμάτων καλουν και πάλι το λαο στις 14 και 15 του Ιουλη σε συλλαλητήρια για την καταδίκη του πραξικοπήματος και της εισβολής. Εδώ και εφτα χρόνια κάθε επέτειο μαζεύουν τον κόσμο και κατηγορούν η αναθεματίζουν τον «μαύρο φασισμο και την βάρβαρη τουρκική εισβολη».

Κάθε χρονια που θα περνα όλο και θα λιγοστεύει ο κόσμος που θα κατεβαίνει στην πλατεία Ελευθερίας. Ο λαος βαρέθηκε τα λόγια. Το έγκλημα του Ιουλη του 74 αντι να φέρει το λαο στο προσκήνιο του αγώνα έφερε την «ενότητα» και την διάλυση του «Λαϊκού Μετωπου».

Που το πάνε λοιπον οι ηγεσίες της ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ; Η πρώτη μερικές βδομάδες μετα την συντριβη της στις εκλογες εξακολουθει να θεωρει την ήττα του εργατικού και του προοδευτικού κινήματος που έγινε στις 15 Ιουλίου 1974 σαν μια επέτειο που μπορεί να επαναλαμ-

βάνεται. Τι θα πει φέτος στον κόσμο. Ασφαλως δεν θα πει γιατί στο εβδομο κατα συνέχεια συλλαλητήριο της αντι να είναι το πρώτο κόμμα έμεινε τελευταίο. Θα πει ίσως ότι είναι περιήφανη που έχει 24.000 ψήφους. Κακα όμως τα ψέματα!

Κανένας δεν νοιώθει περήφανος όταν έρθει τελευταίος... Νοιώθω πραγματικά την αγωνια όλης της γραφειοκρατίας όταν θα στέκεται στην εξέδρα και θα αγναντεύει την έκταση του πλήθους... Ετσι κατάντησαν το κόμμα. Πριν τις εκλογες έβλεπαν «μαζική στροφη» τώρα θα αγωνιούμε «πόσο κόσμο θα μαζέψουμε»;

Όσον αφορά την ηγεσία του ΑΚΕΛ ακομα και οι πιο υποτακτικοί της σταλινικής ηγεσίας ξερον τι θάκουσουν και φετος. Μερικα αναθεματα και κατάρεις εναντιον του φασισμού, κανενα μακροσυρτο βρισιδι του Συναγερμου και τελωσαμε και φετος...

Πολλα μπορούσαν ο-

μως να κανουν! Αντι να ριχνουν τα μαλια τους πίσω απο τις εμεδρες θαταν καλύτερα να τα ριχνουν πίσω μαχητικά απο τα πεζοδρομια ζητωντας λιγοτερουσ φορους στους εργαζομενους.

Αντι να βρίζουν το Συναγερμο θαταν καλα να σκεφτουν γιατί ο Συναγερμος μεγαλωσε. Είναι πραγματικά εξωρφενικο αντι να κανουν αυτοκρατορικη τα κομματα της Αριστερας που εχασαν στις εκλογες να κανει ο ΔΗΣΥ που ήταν ο ουσιαστικός νικητης...

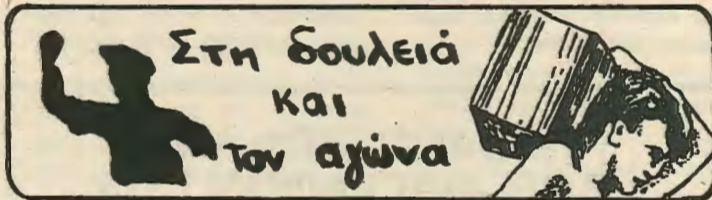
* * * *

Εχω ομως μια ερωτηση προς αυτες τις ηγεσιες. Που φυσικα θα μινει αναπαντητη ενοσω αυτες είναι ηγεσιες...

Καθε τρεις-τεσσερις μηνες ο Κυπριος εργαζομενος και μεσος πολιτης νοιώθει ενα χερι να προχωρει πιο βαθια στη τσεπη του. Αυξηση στα καυσιμα! Φυσικα τα ΝΕΑ και η Χαραυγη διαμαρτυρονται...

Γιατι δεν οργανωσε η ηγεσία του Σ.Κ. ΕΔΕΚ. ενα παγκυπριο συλλαλητήριο καταδικης αυτης της οικονομικης πολιτικης;

Ενα συλλαλητήριο μ αυτο και μονο το σκοπο. Και μ αυτο τα συνθηματα.

«Φτάνει πια η εκμετάλλευση» — «Κρατικοποίηση των Μονοπωλίων». Δεν σφάξαμε... Είπαμε να κάνουμε συλλαλητήρια να μιλούμε του κόσμου. ΟΧΙ να μιλα και να μας οδηγα ο κόσμος...

Ενώσω λοιπον αυτοι οι κύριοι ηγέτες κάνουν τους αγώνες επετείους είναι άχρηστοι κι ανίκανοι να κάνουν νέους αγώνες. Και δεν μπορούν να κάνουν τέτοια συλλαλητήρια γιατί απο χρόνια τάχουν πλακάκια με την συντήρηση το κατεστημένο και τον ανοικτο και παρανοηκο εγκέφαλο τους. Γιατι μια τέτοια κίνηση θα κινητοποιούσε τις μάζες που θα παρέσερναν στο διάβα τους πολυθρόνες και θρόνους που τώρα αρχίζουν να κουνιούνται.

* * * *

Αν το 76 ο κόσμος διψουσε για αγώνα κι έρχοταν στα συλλαλητήρια το 78 όταν έφευγε απο αυτα πήγαινε στο σφαιριστήριο ή στο καφε. Το 81 ίσως να σκεφτεται να ερθει... Αν συνεχίσουν έτσι το 83 θα μείνουν μόνοι τους γιατί θα έχει φτάσει η ώρα να πέσουν. Και δεν είμαι εγω που θέλω να πέσουν... Ούτε κανένας φακι-

ρης... θα κάνει φακισμούς.

Η κυπριακή κοινωνία στην εξέλιξη της θα τους αποβάλει απο εκπροσώπους μιας τίμια τάξης που μονάχα περιπέτειες γνώρισε μ αυτούς στην ηγεσία.

Κι η αποβολη τους αυτη θα μετατραπει ουσιαστικά σε καταδικη κάθε μορφης γραφειοκρατίας και «πνευματικού» φασισμού. Ανοιγοντας έτσι το δρόμο για την δημοκρατία και το σοσιαλισμο.

Τίποτε δεν μπορεί να τους σώσει. Γιατι τίποτε δεν μπορεί να σταματήσει την πορεία προς τα μπρος.

Αυτοι έκοψαν πίσω. Και τα ονόματα τους ασημαντα πια θα σβήσουν μέσα στην ίδια μικρότητα που τα «θέριαμε» κάποτε.

Γ. Τζιβας

Υ.Γ. Πνευματικό φασισμο εννώ τη προσπάθεια μιας λανθασμένης γνώμης να επιβληθει επειδή κάθεται σε πολυθρόνα ενω υπάρχουν τριγύρω πολλες σωστες και διάφορες αλλες γνώμες. Η διαφορα που υπάρχει μεταξυ θρόνου και πολυθρόνας άρχισε στις μέρες μας να μην έχει καμια ουσιαστική σημασία.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ

Μια ερμηνεία των αποτελεσμάτων

Όπως είχαμε γράψει και σε προηγούμενη έκδοση της εφημερίδας μας το κυβερνών κόμμα του Ντενκτας το πιθανότερο θα ήταν να παραμείνει στην εξουσία αλλά οπωσδήποτε με μειωμένη δύναμη. Τώρα αν θα ήταν απλώς μειωμένη η δύναμή του ή θα έφτανε τα όρια της εκλογικής ήττας θα ήταν δύσκολο να προβλέψει κανένας διότι θα συνέβαλλαν πολλοί αστάθμητοι παράγοντες.

Βλέποντας τα αποτελέσματα του 1976 όπου ο Ντενκτας είχε πάρει το 76% (καθαρό δικό του ποσοστό κειμενόταν γύρω στο 53%) και συγκρίνοντας το με το 51% (καθαρό δικό του γύρω στο 43%) που πήρε στις εκλογές της περασμένης εβδομάδας έναντι του 30.4% του Ριζκι (υποψηφίου του κόμματος Κοινοτικής Απελευθέρωσης). Μπορούμε μάλλον να μιλούμε για μειωμένη δύναμη του κόμματος Ντενκτας (ΚΕΕ) παρα για εκλογική ήττα.

Τώρα, ποιοι είναι οι παράγοντες που απότρεψαν την εκλογική ήττα τον Ντενκτας ενώ ταυτόχρονα βλέπουμε να υπάρχει στα κατεχόμενα ταξική πόλωση και σύγκρουση σε αρκετά οξυμμένη μορφή; Ο πληθωρισμός και η ανεργία βρίσκονται σε τρομακτικά επίπεδα και γενικά οι τουρκοκυπριακές μάζες ζουν κάτω από συνθήκες οικονομικής εξαθλίωσης.

Θα ήταν πραγματικά πολύ δύσκολο να δώθει εξήγηση στα πιο πάνω αν δεν εξετάζαμε το πρόβλημα από πιο παλιά. Κατ' αρχή το σωβινιστικό μίσος που υπάρχει ανάμεσα στις τουρκοκυπριακές μάζες απέναντι στους ελληνοκυπρίους είναι σίγουρα ένα ισχυρό στοιχείο υπέρ του Ντενκτας που το εκμεταλλεύεται με αρκετή επιτυχία - αφού πολύ συχνά μιλά για τον μπαμπούλα που θέλει να αφανίσει το τουρκοκυπριακό γένος - και καταφέρνει να κρατά ακόμη μαζί του πάνω σ' αυτή την βάση ένα μεγάλο μέρος των τουρκοκυπριακών μαζών. Επίσης οι έποικοι μαζί με την τρομοκρατία που έχει επιβάλει ο Ντενκτας (πάντοτε σε πλήρη αρμονία και συνεννόηση με τους στρατοκράτες της Αγκυρας) είναι παράγοντες που δεν θα μας επέτρεπαν να μιλούμε για βραχοπρόθεση συντριβή του ΚΕΕ.

Εξετάζοντας τώρα την αριστερά των κατεχομένων και κύρια το κόμμα του Ντουρτουραν θα διαπιστώσουμε ότι πράγματι δεν είναι καθόλου αμέτοχο ευθύνων για την σημερινή κατάσταση. Μιλώντας απλά και σκέττα κάθε φορά για ελληνοκυπρίους χωρίς ποτέ να μιλά για τάξεις - βάζοντας δηλαδή όλους τους Ε/Κ στην ίδια μοίρα - και χωρίς να προσπαθεί να βάλει το πρόβλημα πάνω σε ταξική διεθνιστική βάση, δεν βοηθά καθό-

λου στο κόπασμα του σωβινιστικού μίσους που ενσπείρει η κλίκα Ντενκτας στις Τ/Κυπριακές μάζες. Ποτέ η Τ/Κ αριστερά -όπως άλλωστε και οι κύριοι εκπρόσωποι της ελληνοκυπριακής- δεν έκαναν μια σωστή ταξική ανάλυση της όλης πορείας του κυπριακού προβλήματος κάμνοντας καθαρό ότι Ε/Κ και Τ/Κ θα μπορούσαν και μπορούν να ζήσουν μαζί σε μια ενιαία σοσιαλιστική Κύπρο. Κάμνοντας καθαρό ότι τίποτε άλλο δεν φταίει για όσα συνέβησαν στο παρελθόν παρα ο διεθνής ιμπεριαλισμός και οι ντόπιοι εκπρόσωποι του -Ε/Κ και Τ/Κ αστική τάξη- που για τίποτα άλλο δεν αγωνίζονταν παρα για ένα διακανονισμό του κυπριακού προβλήματος που να ήταν όσον το δυνατό πιο σύμφωνος με τα οικονομικά τους συμφέροντα.

Εδώ πρέπει να ειπωθεί ότι υπήρξε ακόμα ένα γεγονός πριν τις εκλογές που έριξε το ποσοστό των αριστερών κομμάτων και βοήθησε σε σεβαστο βαθμό τον Ντενκτας. Η αρθρογραφία του Δρ. Κουτσιούκ που ξεκίνησε μια μόλις βδομάδα πριν τις εκλογές άγρια και εμπρηστική και στρεφόταν ενάντια στον αρχηγό του ΚΚΑ. Στην αρθρογραφία αυτή ο Κουτσιούκ κατηγορούσε για «Μαοϊσμό» και για «εξτρεμισμό» και για προσπάθεια εφαρμογής του «Κινέ-

ζικου κολλεκτιβισμού». Στο χορο αυτό μπαίνει και η εφημερίδα Μποζκούρτ που ακολουθώντας το ίδιο συλλογιστικό του Δρ Κουτσιούκ αφήνουν πολύ λίγα περιθώρια στον Ριζκι και Ντουρτουραν να ανασκευάσουν μόλις μια μέρα πριν τις εκλογές.

Τελικά φαίνεται ότι μόνο με την πιο πάνω ανάλυση μπορούν να εξηγηθούν τα εκλογικά αποτελέσματα και η παραμονή του Ντενκτας στην εξουσία. Υπάρχουν τρομακτικά ευνοϊκές συνθήκες στο όχι πολύ μακρινό μέλλον να κατατροπωθεί η δεξιά

στις εκλογές στα κατεχόμενα την ίδια στιγμή όμως περικλείονται τρομακτικά μεγάλοι κίνδυνοι για σοβαρή ήττα της εργατικής τάξης -που σηκώνει σήμερα κεφάλι- αν επιτέλους η αριστερά δεν αναλάβει τις ευθύνες της. Εδώ είναι που πρέπει να δει και τον ρόλο της η Ε/Κ αριστερά. Ένα ρόλο που μπορεί να είναι καθοριστικός όσον αφορά την εξέλιξη των καταστάσεων στα κατεχόμενα αν αυτή βασισμένη σε μια ταξική διεθνιστική ανάλυση, βάλει τις σωστές προοπτικές για ενιαίο μέτωπο με τους Τ/κύπριους πάνω σε βάση αντιιμπεριαλιστική και αντικαπιταλιστική. Αν αυτά δεν επιτευχθούν την ευθύνη θα έχει ακέραιη η αριστερά απέναντι της οποίας η ιστορία θα είναι αμείλικτη.

Σ. Φλόγας

Προεδρικές εκλογές

ΚΕΕ	ΚΚΑ	ΡΤΚ	ΔΛΚ
51.77%	30.43%	12.75%	4.78%

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΚΕΕ	ΚΚΑ	ΡΤΚ	ΔΛΚ
43.80%	27.67%	15%	7.84%

ΤΑ ΒΑΘΥΤΕΡΑ ΑΙΤΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΓΡΑΦΩΝ ΣΤΟ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Συνέχεια από την 5η σελ.

Λει κύρια στους άμεσους κινδύνους που απειλούσαν το τόπο και το λαό (φασισμός της ΕΟΚΑ Β, ελληνική χούντα, τουρκική απειλή), που επιδρούσαν αναστασιακά πάνω στη διάνοξη των διαφορετικών κοινωνικών στρωμάτων και τα έσπρωχναν στο να τοποθετούν τα ταξικά ζητήματα, σε δεύτερη μοίρα.

Από την άλλη, η επιβολή του Μακάριου στη πολιτική ζωή του τόπου, εξουδετέρωνε σ' ένα βαθμό την άμεση και σπινθηρική καταπίεση του λαού από μέρους της αστικής τάξης. Τούτο σε συνδυασμό με το ανέβασμα του βιοτικού επιπέδου του λαού στα πρώτα χρόνια της «ανεξαρτησίας» άμβλυσε ακόμη περισσότερο την ταξική αντιπαράθεση. Οι πολιτικοί φορείς της εργατικής τάξης (ιδιαίτερα το ΑΚΕΛ), με την πλήρη ευθυγράμμιση τους με την πολιτική Μακάριου, σχεδόν σ' όλα τα επίπεδα, ήταν φυσικό να διαφοροποιεί τους προσανατολισμούς της εργατικής τάξης από το διεθνιστικό πνεύμα και να αναπτύσσει, άσυναισθητα πολλές φορές, τις σωβινιστικές τάσεις.

Ασφαλώς ο λαός διαισθανόταν πως η Ε/Κ αστική τάξη είχε αποκτήσει αρκετές δυνάμεις (οικονομικές και πολιτικές) στη πρώτη 10ετία της «ανεξαρτησίας» και πως απαιτούσε, από τη μια αλλαγή, και από την άλλη, ουσιαστική συμμετοχή στη διακυβέρνηση του τόπου, για να εξασφαλίσει και ν' αναπτύξει ακόμη περισσότερο τα συμφέροντα της τάξης της.

Όσο περισσότερο αύξανε την πολιτική και οικονομική της δύναμη, η κυπριακή αστική τάξη (ιδιαίτερα η εμπορομεσική) τόσο πιο πολύ δε-

νόταν με τα διεθνή καπιταλιστικά συμφέροντα και διαμορφωνόταν από «πατριωτική» στην περίοδο του 55-59, σε προοδωτικό των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων όχι μονάχα στη Κύπρο, αλλά και σ' ολόκληρο το μεσανατολικό χώρο. Χαρακτηριστικό της περιόδου είναι πως το 1970 δημιουργήθηκαν και οι πρώτοι πολιτικοί σχηματισμοί πέραν του ΑΚΕΛ (ΕΔΕΚ, Ενιαίο, Προοδευτική Παράταξη), και άρχισαν να παρουσιάζονται και τα πρώτα σημάδια της οικονομικής ύφεσης.

Το τέλος της ταξικής «ημερίας» μέσα στο κόμμα

Αστραπαία η κατάσταση διαφοροποιήθηκε, από το πραξικόπημα του Ιούλη του 1974. Το πραξικόπημα και η εισβολή, ήταν η επιβεβαίωση της αποτυχίας και του τέλους μιας λαθμενής πολιτικής (πολιτική Μακάριου), που στηριζόταν σ' ένα φραστικό στην ουσία αντιιμπεριαλιστικό και αντιφασιστικό αγώνα, μιας και απουσίαζε η λαϊκή επαναστατική συμμετοχή.

Εβγαλε πολύ έντονα στην επιφάνεια, όλες τις κοινωνικές αντιθέσεις συμφερόντων, που για τόσα χρόνια συμπιέζονταν από τον βοναпарτισμό του Μακάριου στην πολιτική ζωή του τόπου και από τον ρεφορμισμό της κυπριακής αριστεράς που κρατούσε σε ρόλο παθητικού παρατηρητή την εργατική τάξη και φτώχη αγροτιά.

Εδείξε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο τον ξενοκίνητο ρόλο της κυπριακής δεξιάς (Ενιαίο) στο

πραξικόπημα και στο μεταπραξικόπημα. Τοποθετούσε ανάγλυφα την αναγκαιότητα της δημιουργίας επαναστατικής ηγεσίας για την αναγέννηση του κυπριακού λαϊκού κινήματος στη βάση ενός επαναστατικού προγράμματος με τη λαϊκή συμμετοχή. Πως η πολιτική «του καλού καραβοκύρη» και ο αγώνας «για την επιστροφή του Μακάριου» χωρίς διαλεκτική ανάλυση και ανάπτυξη της νέας κυπριακής πραγματικότητας, οδηγούσε προς τα πίσω και δεν διαπίστωνε την αναγκαιότητα μιας Νέας Πορείας.

Το κόμμα δεν μπορούσε ν' αποφύγει τούτη τη διαφοροποίηση και ν' αποτελέσει εξαιρεση. Παρουσιάστηκαν οι πρώτες σοβαρές αντιπολιτευτικές αναλύσεις, από στελέχη του κόμματος, που εξηγούσαν τα αίτια που οδήγησαν τον τόπο στην καταστροφή και στην υποδούλωση και που πρότειναν μια Νέα Πορεία. Οι επεισοδιακές συζητήσεις και οι διαφορές στις γνώμες μέσα στο κόμμα, εκφράζαν τώρα πιο ξεκάθαρα τα χωριστά ταξικά συμφέροντα, και τα στελέχη των καθοδηγητικών σωμάτων, άρχισαν να παρουσιάζουν πιο ανάγλυφα τη ταξική τους προέλευση.

Το αποτέλεσμα τούτης της διαφοροποίησης, ήταν να ενώνονται τα μέλη και τα στελέχη του κόμματος στη βάση μιας πολύ συγκεκριμένης ανάλυσης, που αντικατόπτριζε τα διαφορετικά κοινωνικά στρώματα από τα οποία αποτελείτο το κόμμα. Εκείνο όμως που έχει σημασία, είναι πως τελικά ο καθένας τοποθετήθηκε με βάση την ταξική του προέλευση (παράδοση ιδεολογική τοποθέτηση κ.λπ.). Οι δυο πολιτικές ομάδες (τάσεις) άρχισαν να σχηματίζονται όχι πάνω σε οργανωμένο πλαίσιο, αλλά πάνω σε καθαρά πολιτικό και θεωρητικό, σέροντας πίσω τους, τα ταξικά συμφέροντα των διαφορετικών κοινωνικών στρωμάτων.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

αγοραζετε τη σοσιαλιστική έκφραση

σοσιαλιστική έκφραση

Η Σοσιαλιστική Έκφραση διατίθεται στα Γραφεία της :
Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα περίπτερα.
Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 75 μιλς
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα
Εσωτερικό: £2.600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £4.500
Ευρώπη: £5.100
Αμερική: £6.500